Περιοδος 2η,
Νο 86
Ιούλης '99
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις αλλες σελιδες

Να σταματήσουν τα ρατσιστικά πογκρόμ σελ. 2

25 χρόνια απο τον Ιούλη του '74 σελ. 6-7

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ

Να κάνουμε το Θυμό δράση

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ

για περισσότερα στη σελ. 3

Να σταματήσουν τα ρατσιστικά πογκρόμ

Νέο κύμα επιθέσεων εξαπέλυσε τις τελευταίες μέρες η αστυνομία ενάντια στους ξένους εργάτες. Ο Κόσης και ο Χριστοδούλου μάλιστα περηφανεύονται ότι οι έφοδοι της αστυνομίας θα κλιμακωθούν κι' αυτό για να αποκατασταθεί το αίσθημα ασφάλειας μέσα στον κόσμο.

Έτσι αμόλησαν τις αστυνομικές κλούβες μαζεύοντας όποιον το χρώμα του έμοιαζε διαφορετικό από το συνηθισμένο. Αποτέλεσμα της νέας εξόρμησης ήταν όπως μας ανακοίνωσαν να συλλάβουν 50 ξένους. Στην Λεμεσό μάλιστα μια Ιρακινή στην προσπάθεια της να αποφύγει τα λαγωνικά της αστυνομίας έπεσε από το μπαλκόνι με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά.

Αν σύμφωνα με το αστικό δίκαιο όλοι είναι αθώοι μέχρι να αποδειχθεί η ενοχή τους, για τους ξένους εργάτες ισχύει το αντίθετο, ότι όλοι είναι ένοχοι μέχρι να αποδείξουν την αθωότητα τους. Ειναι μια ξεδιάντροπη ρατσιστική επίθεση ενάντια σ' ένα κόσμο που το μόνο του «έγκλημα» είναι ότι θέλησε να ψάξει για δουλεία και για μια καλύτερη τύχη στο τόπο μας. Πέρσι όλοι γίναμε μάρτυρες της βαρβαρότητας των ΜΜΑΔ ενάντια στους ναυαγούς στα κρατητήρια της Λάρνακας.

Η ρατσιστική βία και βαρβαρότητα από την αστυνομία δεν στρέφεται μόνο ενάντια στους ξένους εργάτες αλλά ενάντια στο καθένα από εμάς. Η αστυνομία δεν είναι ουδέτερη. Στην απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου πήρε το μέρος της εταιρίας και βρέθηκε να κυνηγά τους απεργούς. Αν επιτρέψουμε σήμερα την αυθαιρεσία στις αστυνομικές αρχές να σέρνουν στα κρατητήρια όποιον δεν τους γεμίζει το μάτι, αυτό είναι κάτι που θα στραφεί ενάντια σ' όλο το εργατικό κίνημα.

Εγκληματικότητα

Το βασικό «επιχείρημα» της κυβέρνησης και της αστυνομίας ενάντια στους ξένους είναι ότι αυξάνουν την εγκληματικότητα. Λένε ψέματα. Το ρατσιστικό παραμύθι ότι οι ξένοι αυξάνουν την εγκληματικότητα δεν σερβίρεται εδώ μόνο αλλά το χρησιμοποιούν η αστυνομία και οι κυβερνήσεις και σε άλλες χώρες. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι πουθενά δεν υπάρχουν τα στοιχεία που να το δικαιολογούν αυτό. Αντίθετα η εγκληματικότητα ανάμεσα στους ξένους σε αντιστοιχία με το αριθμό τους είναι στα ίδια επίπεδα όπως και στον υπόλοιπο πληθυσμό. Αν υπολογίσει κανείς μάλιστα ότι το μεγαλύτερο μέρος των «εγκλημάτων» που αποδίδονται στους ξένους είναι η παράνομη είσοδος και η εργασία δίχως άδεια τότε η πραγματική εγκληματικότητα ανάμεσα στους ξένους είναι ακόμα πιο χαμηλή. Το ότι η φυλακές γεμίζουν με ξένους εργάτες το μόνο που επιβεβαιώνει είναι την ρατσιστική πολιτική που ακολουθούν κυβέρνηση και αστυνομία.

Η ρατσιστική επίθεση ενάντια στους ξένους εργάτες δεν είναι τυχαία. Πρόσφατα τα κανάλια έστησαν μια ολόκληρη παράσταση για μας πουν ότι η εγκληματικότητα των Ποντίων έχει καταντήσει πραγματική μάστιγα για τους κατοίκους της Πάφου. Μικρά, ασήμαντα ή μεμονωμένα γεγονότα μεγαλοποιούνται για να στηρίξουν αυτή την εικόνα. Σ' αυτό συμβάλλουν και τα αστυνομικά δελτία που τροφοδοτούν τα κανάλια με τις υποτιθέμενες ειδήσεις για τους Ρωσοπόντιους και την ρώσικη μαφία.

Απο την κινητοποιήση που έγινε πέρυσι ενάντια στο ξυλοδαρμό των μεταναστών στα αστυνομικά κελλιά της Λάρνακας

Αυτοί που σήμερα παίζουν το χαρτί του ρατσισμού και της εγκληματικότητας έχουν κάθε συμφέρον να το κάνουν. Η αστυνομία μέσα από το κυνηγητό των ξένων διευρύνει τις εξουσίες της και μπορεί να εμφανίζει προς τα έξω ένα αναβαθμισμένο ρόλο προστάτη. Οι κομπίνες του Χρύσανθου και του Μιχαηλίδη, η αδυναμία και η συγκάλυψη τους από την αστυνομία μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Η κυβέρνηση απο τη μεριά της θέλει να στρέψει αλλού το θυμό και την αγανάκτηση που γεννά μέσα στην εργατική τάξη η πολιτική της.

Την τελευταία περίοδο η κυβέρνηση βρίσκεται αντιμέτωπη με έντονες κινητοποιήσεις εξαιτίας της πολιτικής που ακολουθά. Ακόμα και οι δημοσκοπήσεις δείχνουν τα ποσοστά της να πέφτουν. Ο ίδιος ο Χριστοδούλου σαν υπουργός οικονομικών, δέχτηκε ένα μεγάλο μέρος αυτού του θυμού με τα φορολογικά πακέτα που πρότεινε, κάτι που ανάγκασε τον Κληρίδη να τον μετακινήσει στο υπουργείο εσωτερικών για να εκτονώσει τις αντιδράσεις. Σήμερα μπορεί να εμφανίζεται σαν ο προστάτης μας από την «εγκληματικότητα» των ξένων εργατών και να φιλοδοξεί να ανεβάσει τα ποσοστά της χαμένης του δημοτικότητας.

Ανεργία

Η δεύτερη μεγάλη επίθεση που δέχονται οι ξένοι εργάτες είναι ότι είναι υπεύθυνοι για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα. Ούτε αυτό όμως είναι αληθινό.

Η ανεργία δεν είναι αποτέλεσμα της μετανάστευσης αλλά της κρίσης του καπιταλισμού. Στις δεκαετίες μετά τον πόλεμο, οι χώρες της Ευρώπης ανοικοδομήθηκαν με τα εργατικά χέρια των ντόπιων αλλά και εκατομμυρίων μεταναστών και κανένας δεν έχασε την δουλεία του. Σήμερα η οικονομική κρίση του συστήματος γεννάει όλο και περισσότερους ανέργους.

Τα κλεισίματα των εργοστασίων, οι περικοπές στο προσωπικό για την μείωση των κόστων παραγωγής, είναι σήμερα κεντρικός στόχος των καπιταλιστών και της κυβέρνησης. Αυτές οι επιλογές είναι που φέρνουν την ανεργία. Η ίδια η κυβέρνηση σήμερα ανοίγει το δρόμο στους καπιταλιστές, με τα κλεισίματα και τις απολύσεις, Φιλοξενία, Δασικές, Κυπριακές Αερογραμμές. Ακόμα με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών αφήνει εκατοντάδες κενές θέσεις στα σχολεία, τα νοσοκομεία και τις δημόσιες υπηρεσίες. Οι περικοπές αναστέλλουν μια σειρά από αναπτυξιακά έργα και φτάνουν μέχρι και το κόψιμο των στεγαστικών δάνειων από τις τράπεζες, τα συνεργατικά και το Οργανισμό χρηματοδοτήσεως στέγης.

Αυτά είναι τα πραγματικά αίτια για την ανεργία και τις πιέσεις για χαμηλά μεροκάματα. Τις εκατοντάδες κενές θέσεις στα εργοστάσια και δημόσια υπηρεσία, τις θέσεις που χάνονται από την πτώση των οικοδομών δεν τις παίρνουν οι ξένοι εργάτες. Αντίθετα τις ωφελούνται οι καπιταλιστές για να σώσουν τα κέρδη τους. Οι ξένοι εργάτες παράγουν πλούτο και αποτελούν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους καπιταλιστές όπως ακριβώς και οι ντόπιοι εργάτες.

Είναι γι' αυτό που η προοπτική που βάζουν σήμερα οι συντεχνίες, ιδιαίτερα στις οικοδομές, ότι δηλαδή το διώξιμο των ξένων από τις οικοδομές θα ανοίξει θέσεις εργασίας για τους ντόπιους είναι λανθασμένη. Παρασέρνονται από τα ρατσιστικά παραμύθια που σερβίρει η κυβέρνηση και τα κανάλια με αποτέλεσμα να αποπροσανατολίζεται το εργατικό κίνημα από το ποίος είναι ο πραγματικός εχθρός.

Εργάτες ενωμένοι

Ένα διασπασμένο εργατικό κίνημα σε ντόπιους και ξένους εργάτες και ακόμα περισσότερο ένα εργατικό κίνημα όπου οι ντόπιοι εργάτες χτίζουν συμμαχίες με την κυβέρνηση και την αστυνομία ενάντια στους ξένους εργάτες, είναι αποδυναμωμένο και δεν θα μπορέσει να παλέψει αποτελεσματικά ενάντια στην ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα.

Οι ξένοι εργάτες δεν είναι πρόβλημα, ούτε για την «ασφάλεια» ούτε για τις δουλείες μας. Το πρόβλημα είναι η κρίση του καπιταλισμού και ο ρατσισμός, που οι μόνοι που τον έχουν πραγματικά ανάγκη είναι η κυβέρνηση και οι καπιταλιστές για να αποπροσανατολίζουν την εργατική τάξη.

Αυτό που χρειάζεται είναι ένα ενωμένο εργατικό κίνημα, ντόπιων και ξένων εργατών, που να παλέψει για περισσότερες δουλείες, κοινωνική πρόνοια, αναπτυξιακά έργα και λιγότερη αστυνόμευση. Αυτή είναι η άμεση απάντηση στην δυστυχία που γεννά η κρίση του καπιταλισμού σήμερα.

Πέτρος Μιχαήλ

Δολοφονούν τα όνειρα μας

Πριν λίγες μέρες μια δεκαεξάχρονη μαθήτρια αυτοκτόνησε γιατί πήρε απροβίβαστο σε ένα μάθημα. Δεν ειναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Οι εφημερίδες και τα κανάλια προσπαθούν να αποδώσουν τις αυτοκτονίες μαθητών σε "ψυχολογικά" και "οικογενειακά" προβλήματα, και προτείνουν ως λύση την πρόσληψη περισσότερων συμβούλων και ψυχολόγων στα σχολεία. Παρόλο που δεν ειναι κακό να υπάρχουν περισσότεροι ψυχολόγοι για να προσφέρουν κάποια βοήθεια και στήριξη, αυτό απο μόνο του δεν μπορεί να προσφέρει καμία ουσιαστική λύση.

Η "αποτυχία" στο σχολείο και οι αυτοκτονίες μαθητών δεν οφείλονται σε προσωπικούς και οικογενειακούς λόγους, αλλά στο ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα. Οφείλονται στο ότι οι μαθητές βρίσκονται κάτω απο συνεχή εξοντωτική πίεση και ανταγωνισμό, για ψηλότερες βαθμολογικές επιδόσεις, για να ειναι οι "καλύτεροι στην τάξη". Η ύλη ειναι τόσο υπερφορτωμένη που δεν μπορεί να καλυφθεί μέσα στην σχολική περίοδο, έτσι ειναι σχεδόν αδύνατο να περάσει κάποιος τις εξετάσεις χωρίς ιδιαίτερα μαθήματα. Το αποτέλεσμα ειναι οι μαθητές να μην έχουν σχεδόν καθόλου ελεύθερο χρόνο στη διάθεση τους και ελάχιστη προσωπική ζωή.

Γι' αυτό ειναι πολλοί εκείνοι που είτε τα παρατούν και βγαίνουν απο το σχολείο, είτε βρίσκουν διέξοδο στα ναρκωτικά ή που αισθάνονται ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια και αποφασίζουν να βάλουν τέρμα στη ζωή τους.

Ολόκληρη η φιλοσοφία του εξεταστικού συστήματος και της βαθμολόγησης μέσα απο τα οποία κρίνεται η "αξία του μαθητή" (όπως λεμε ένα κιλό πατάτες!) καθώς και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται δείχνουν ποιες ειναι οι προτεραιότητες και οι στόχοι της εκπαίδευσης μέσα στον καπιταλισμό. Απο τη μια το εκπαιδευτικό σύστημα θέλει να διαχωρίσει τους "καλούς" μαθητές που θα στελεχώσουν αργότερα τα διευθυντικά και επιστημονικά πόστα στις διάφορες επιχειρήσεις απο τους "κακούς" μαθητές που ειναι και η συντριπτική πλειοψηφία και τους οποίους θέλει να πείσει πως σύμφωνα με τις ικανότητες τους θα πρέπει να αισθάνονται και ευγνώμονες για τις κακοπληρωμένες και δύσκολες δουλειές τις οποίες θα έχουν για μια ολόκληρη ζωη.

Επι πλέον αυτό που επιδιώκει το σύστημα ειναι να εμφυτεύσει απο νωρίς στα μυαλά των μαθητών όλη την κυρίαρχη ιδεολογία, τις "αρετές" της ελεύθερης αγοράς και του ανταγωνισμού, τις αξίες του καπιταλισμού, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και ότι δεν υπάρχει πιο φυσιολογικό πράγμα απο τον τρόπο που η κοινωνία ειναι σήμερα ιεραρχημένη έτσι ώστε να μάθουν να μην αμφισβητούν το σύστημα.

Οι μαθητές δεν αντιμετωπίζονται ως άτομα με δική τους προσωπικότητα και δημιουργικότητα αλλά ως πρώτη ύλη. Με μεθόδους όπως η σιδερένια πειθαρχία, η επιβολή της στολής και οι τιμωρίες (συχνά για παράλογα πράγματα όπως το μήκος και το στυλ των μαλλιών, ή επειδή τόλμησαν να απαντήσουν στον καθηγητή), το εκπαιδευτικό σύστημα θέλει να ισοπεδώσει την προσωπικότητα των μαθητών και να τους στερήσει την ικανότητα να σκέφτοναι ελεύθερα. Επίσης οι διδακτικές μέθοδοι που χρησιμοποιούνται - οι μαθητές να "αφομοιώνουν" αποστηθίζοντας αυτα που διδάσκονται - η εργασία στον ελεύθερο χρόνο, και τα θέματα των μαθημάτων (λχ αρχαία ελληνικά, μυθολογία, ή θρησκευτικά ως υποχρεωτικά μαθήματα) αφαιρούν κάθε κίνητρο και ενθουσιασμό απο τους μαθητές, στερώντας τους την ευκαιρία και τη δυνατότητα έκφρασης και δημιουργικότητας.

Σε μια σοσιαλιστική κοινωνία ο στόχος της εκπαίδευσης θα ειναι να δημιουργήσει άτομα με προσωπικότητες, με δημιουργικότητα και φαντασία. Επειδή ο ανταγωνισμός και το κυνήγι του κέρδους δεν θα υπάρχει στο σοσιαλισμό γι' αυτό και δεν θα έχουν νόημα οι βαθμοί, η πειθαρχία και οι τιμωρίες, οι εξετάσεις κτλ. Οι ίδιοι οι μαθητές μαζί με τους καθηγητές θα αποφασίζουν για το τι και πως θα διδάσκονται, ενώ η εκπαίδευση δεν θα ειναι κατι που σταματά μετά το σχολείο, αλλά θα υπάρχει δυνατότητα για όλους να επεκτείνουν τις γνώσεις τους σε όλη την διάρκεια της ζωής τους. Σε μια τέτοια κοινωνία θα ειναι αδιανόητο ένας νέος 16 χρονών να χάνεται επειδή δεν γνωρίζει την απάντηση σε δυο ερωτήσεις.

Εμάνουελ Τόμις

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Εργατικοί αγώνες και όχι συναίνεση με τ' αφεντικά

Αν η εικόνα που η συμπολίτευση και η αντιπολίτευση προβάλουν μάζι αυτές τις μέρες μέσα από τη τηλεόραση είχε κάποια σχέση με την πραγματικότητα, τότε δικαιολογήμενα θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι στην Κύπρο η πάλη των τάξεων έχει καταργηθεί, ότι επικράτει "κοινωνική ειρήνη" - ο "διάλογος", η "συνεργασία", η "συναίνεση", η "συλλογικότητα", οι "κοινοί στόχοι".

Είδαμε πρόσφατα τον Χριστόφια να τιμά με την παρουσία του το συνέδριο του ΔΗΣΥ και τον Αναστασιάδη να προτείνει από καθέδρας χείραν φιλίας και συνεργασίας. Είδαμε επίσης την αντιπολίτευση να ανταποκρίνεται, αναζητώντας με "ευγενή" επιμονή την καλύτερη δυνατή αξιοποιήση της από τους κρατούντες.

Πραγματικότητα

Αυτή η εικόνα όμως καμιά σχέση δεν έχει με αυτό που πραγματικά διεξάγεται στη βάση της κοινωνίας. Ειναι πλαστή, ειναι ψεύτικη.

Ο πόλεμος όχι μόνο συνεχίζεται αμείωτος αλλά ολοένα και κλιμακώνεται. Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι, οι ψαράδες, οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες, οι πιλότοι, οι οικοδόμοι, οι πατατοπαραγωγοί, οι τηλεφωνητές, οι λιμενεργάτες δίνουν αγώνες γιά να προστατεύσουν το ήδη λεηλατημένο από τις φορολογιές βιωτικό τους επίπεδο. Γιά να προστατεύσουν τις υπηρεσίες τους από την ιδιωτικοποίηση και τις μαζικές απολύσεις, γιά να υπερασπιστούν τη ζήση τη δική τους και των οικογενιών τους.

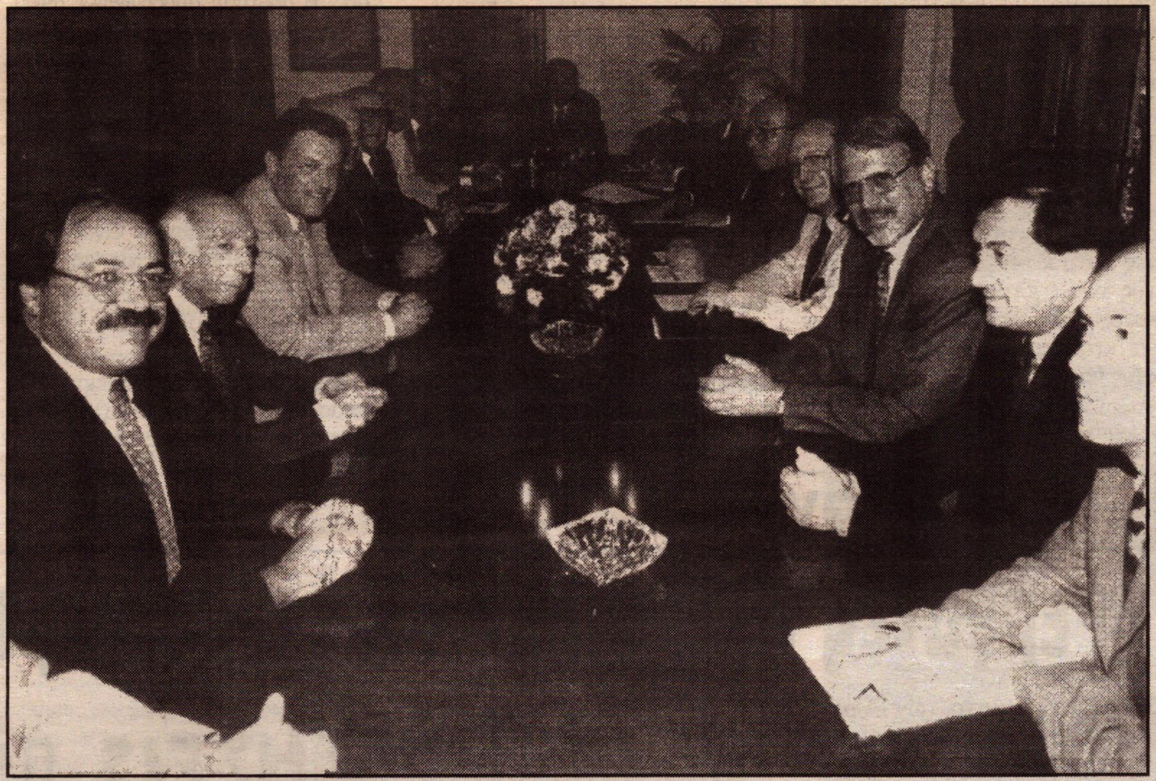

Ο Κληρίδης με τους υπουργούς του σε κοινή συνεδρία με το ΚΕΒΕ. Είναι γνωστό τι συζήτησαν: ιδιωτικοποιήσεις, δανειοδοτήσεις, φοροαπαλλαγές, και επιδοτήσεις. Τους ψαράδες, τους ξενοδοχοϋπάλληλους, τους εργαζόνεους στις δασικές βιομηχανίες ούτε που κατάδέχεται όμως να τους δεί. Και τολμούν να ζητούν απο πάνω και συναίνεση για να περάσουν αυτές τις επιθέσεις

Η είσοδος του Προεδρικού έχει μετατραπεί σε μόνιμο χώρο διαμαρτυρίας όπου ομάδες εργαζομένων συγκρούονται με τα όργανα της τάξης των καπιταλιστών, με τους ΜΜΑ-Δήτες. Συγκρούονται με την αποκρουστική αυτή προσωποποιήση των αντεργατικών επιλογών του Κληρίδη (του "συναινετικού κρίκου" κατά τον Χρίστου του ΑΚΕΛ), του Λόρδου, του Πίττα, του Ρολόγη, του Ζηβανάρη.

Πίσω απο τις διακυρήξεις γιά "κοινωνικό διάλογο" και "νοικοκύρεμα" της οικονομίας, πίσω απο τα εγκάρδια χαμόγελα ανάμεσα στους πολιτικούς της συμπολίτευσης και της αντιπολίτευσης διεξάγεται μια πρωτοφανής επίθεση με στόχο τις ιδιωτικοποιήσεις, την απελευθέρωση των επιτοκιών, την αύξηση του ΦΠΑ, το πάγωμα των μισθών και την επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης.

Η κυβέρνηση των καπιταλιστών τη στιγμή ακριβώς που επιδίδεται στον πιό άγριο ταξικό πόλεμο επιδιώκει τον ιδεολογικό αφοπλισμό του εργατικού κινήματος μέσα από εκκλήσεις για "συναίνεση".

Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός βρίσκεται σε τέτοια κρίση που δεν είναι διατεθειμένος να "δώσει" το παραμικρό. Θέλει να παίρνει και μόνο να παίρνει!

Οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων και του ΑΚΕΛ, ωστόσο, έχουν παραδοθεί πλήρως στη λογική του "διαλόγου" και ενός φανταστικου "πάρε-δώσε". Αποτέλεσμα το ξεπούλημα της ηρωϊκής απεργίας των εργαζόμενων στα ξενοδοχεία του Λόρδου που δεν αφέθηκε ποτέ να δείξει την πραγματική της δύναμη, που ποτέ δεν γενικεύτηκε και που τελικά ξεψύχησε στα χέρια μιάς διορισμένης "συναινετικής" "διερευνητικής επιτροπής". Καμιά ουσιαστική αντίδραση γιά τα φορολογικά μέτρα και άθλιες τεχνοκρατικές μεμψημοιρίες για την τύχη του Χίλτον, του Φιλοξενία, των Κυπριακών Αερογραμμών και των υπαλλήλων τους.

Οι απεργοί έξω από τα ξενοδοχεία του Λόρδου τις τελευταίες μέρες του αγώνα δεν απευθύνονταν μόνο στους απεργοσπάστες όταν οργισμένοι φώναξαν το σύνθημα: "Ντροπή θα γράψει η ιστορία σ'αυτούς που πούλησαν την απεργία"...

Πρόγραμμα ΔράσηςΣήμερα χρειαζόμαστε ένα Πρόγραμμα Δράσης που να δίνει την εργατική απάντηση στη κρίση. Που δεν αναζητά "συναινετικές" χείμερες και "χρυσές τομές". Που διεκδικά:

35ωρο και αυξήσεις: Αυτό είναι ένα άμεσο και ρεαλιστικό μέτρο ενάντια στην ανεργία γιατί θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις: Να σταματήσουν άμεσα όλες οι διαδικασίες για ξεπούλημα των επιχειρήσεων κοινής οφελείας όπως οι Κυπριακές Αερογραμμές, η ΑΤΗΚ και η ΑΗΚ.

Δαπάνες για Υγεία-Παιδεία: Μόνο με δραστική αύξηση των δαπανών μπορούν να ξεπεραστούν τα χάλια στα οποία οδηγήσαν αυτούς τους τομείς.

Να φορολογήθουν οι πλούσιοι: Αυτά τα αιτήματα μπορούν να ικανοποιηθούν άμεσα αν φορολογήσουν τους πλούσιους και την Εκκλησία, τα κέρδη, τη μεγάλη κινητή και ακίνητη περιουσία.

Το Πρόγραμμα Δράσης χτίζει την ταξική ενότητα των εργατών στη δράση. Θα χρειαστούν δυναμικοί αγώνες για να κερδηθούν αυτα τα αιτήματα.

Μέσα από αυτούς τους αγώνες η εργατική τάξη όχι μόνο μπορεί να εξασφαλίσει καλύτερες συνθήκες ζωής αλλά μπορεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις γιά να ξεφορτωθούμε τον Κληρίδη, την κυβέρνηση του, αλλά και την τάξη του. Μπορεί να τους πάρει και να τους σηκώσει.

Μαρξισμός

οχι μόνο για αρχάριους

Τρείς συζητήσεις για τα βασικά του Μαρξισμού:

- Εθνικισμός, εθνικά ξεκαθαρίσματα και εργατική τάξη
- Ποιά τ' αποτελέσματα του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία
- Κύπρος το νέο Κόσσοβο;

Σάββατο 17 Ιούλη
ώρα 10:00 π.μ. - 1:30 μ.μ.
Intercollege - Λευκωσία

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Το καλοκαιρινό πάρτυ με τις 1278 που κέρδη που έκανε έδωσε μιά γερή ώθηση στην οικονομική μας εξόρμηση. Αλλες 61 λίρες μαζέυτηκαν σαν ενίσχυση στο πούλημα της εφημερίδας ανεβάζοντας το συνολικό ποσό στις 1906 λίρες.

Ευχαριστούμε θερμά όλους τους συντρόφους και φίλους που συνέβαλαν στην επιτυχία του πάρτυ προσφέροντας δώρα, φαγητά ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Ευχαριστούμε το σύντροφο Δημήτρη για το scanner που έστειλε στην εφημερίδα μας.

Τα λαχεία που κέρδισαν δώρα στη κλήρωση είναι:

1110, 1605, 53, 152, 917, 20, 1512, 400, 955, 1181, 1510, 1001, 898

5000
4000
3000
2000
1000

Απο τις «τρελές αγελάδες» στις διοξίνες

Μετά τα μολυσμένα σπορέλαια, τη σαλμονέλλα και λιστέρια σε αυγά, τυριά και κρέατα, την ασθένεια των «τρελών αγελάδων», τις ορμόνες, ήρθε και το σκάνδαλο με τα μολυσμένα με διοξίνες πουλερικά που αποκαλύφθηκε αρχές Ιουνίου. Η βόμβα με τις διοξίνες ξέσπασε στο Βέλγιο στην καρδιά της Ευρώπης των «αυστηρών κανονισμών» και «υψηλών προδιαγραφών».

Το σκάνδαλο με τις διοξίνες, απο τις πιο επικίνδυνες καρκινογόνες ουσίες, εξελίχτηκε στη μεγαλύτερη κρίση που αντιμετώπισε η ευρωπαϊκή αγορά τροφίμων μετά το σκάνδαλο των «τρελών αγελάδων». Μάλιστα έγινε γνωστό ότι ενώ η βελγική κυβέρνηση γνώριζε το πρόβλημα με τη διοξίνη για δύο μήνες το αποσιωπούσε.

Το χάος της αγοράς

Ο κλάδος τροφίμων αποτελεί ένα απο τους πιο κερδοφόρους τομείς της παγκόσμιας αγοράς με τζίρο 3 τρισεκατομμύρια δολάρια, ένα αστρονομικό ποσό που μόνο με το εμπόριο όπλων μπορεί να συγκριθεί. Σ' αυτή την αγορά κυριαρχούν μια χούφτα εταιρείες όπως η *Nestle*, *Heinz*, *McDonald's* και *Coca Cola* που ανταγωνίζονται για το ποια θα αρπάξει το μεγαλύτερο μερίδιο.

Ειναι αυτές οι πολυεθνικές εταιρείες που καθορίζουν ολόκληρη την παραγωγή τροφίμων κι όχι οι ανάγκες όλων εμάς που τα καταναλώνουμε.

Οι εταιρείες ζωοτροφών για να παράγουν φτηνές και παχυντικές ζωοτροφές τις παρασκευάζουν με ψοφίμια άλλων ζώων και προσθέτοντας πολυτηγανισμένα λάδια και χρησιμοποιημένα μηχανέλαια. Αυτό είναι που οδήγησε στη μόλυνση των ζώων με διοξίνη.

Η μόλυνση των τροφίμων δεν ειναι κάτι το πρωτοφανές αλλά το φυσικό επακόλουθο ενός ανελέητου ανταγωνισμού. Σ' αυτο συντείνει και η πολιτική που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις.

Καθώς οι ανταγωνισμοί γίνονται οξύτεροι η απελευθέρωση της αγοράς τα τελευταία 15 χρόνια οδήγησε στη χαλάρωση των επιπέδων ασφάλειας και ελέγχου της υγιεινής των τροφίμων.

Οι ιδιωτικοποιήσεις, η λιτότητα και οι περικοπές οδηγούν στη διάλυση των υγειονομικών και κτηνιατρικών υπηρεσιών. Ο ποιοτικός έλεγχος δεν είναι πια κρατικός ούτε και υποχρεωτικός.

Γι' αυτό βλέπουμε να ξεσπούν διαρκώς σκάνδαλα τα τελευταία χρόνια, όπως η ασθένεια των «τρελών αγελάδων» πριν 3 χρόνια, με μολυσμένα τρόφιμα και ποτά.

Βέβαια η υγεία του κόσμου δεν είναι μέσα στις προτεραιότητες των κυβερνήσεων. Ενώ οι χώρες της Ε.Ε. πρόκειται να ξοδέψουν δισεκατομμύρια ευρώ για το πρόγραμμα κατασκευής του ευρωπαϊκού μαχητικού αεροπλάνου *Eurofighter*, ολόκληρη η Ευρώπη έχει μόνο 4 εργαστήρια μέτρησης διοξίνων παρά το ότι ένα τέτοιο κέντρο κοστίζει 2 εκατομμύρια λίρες μόνο.

Και στην Κύπρο

Δέκα ολόκληρες μέρες πέρασαν για να δημοσιοποιήσει το υπουργείο Υγείας τον κατάλογο με τα ύποπτα βελγικά προϊόντα κι αυτό μετά την έντονη αντίδραση των ΜΜΕ και του Συνδέσμου Προστασίας Καταναλωτή.

Όσο κι αν προσπάθησε η κυβέρνηση να καθησυχάσει για το ότι ειναι εντάξει οι ζωοτροφές το ουσιαστικό ερώτημα τι πραγματικά τρωνε τα ζώα παραμένει. Εκτός απο το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος των ζωοτροφών εισάγονται απο το Βέλγιο, δεν μπορεί κανένας να ελέγξει τα βούτυρα και τη σκόνη γάλακτος που χρησιμοποιούν σαν πρώτη ύλη τα ζαχαροπλαστεία και τα αρτοποιεία. Ούτε υπάρχει επαρκής έλεγχος στα διάφορα ιδιωτικά σφαγεία που πήραν άδεια λειτουργίας.

Καμία αξιόπιστη διαβεβαίωση δεν μπορεί να δοθεί αφού έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχουν στοιχεία για τις διοξίνες στα τρόφιμα ούτε γίνεται έλεγχος των ζωοτροφών. Σύμφωνα με καταγγελίες αγροτικών οργανώσεων και κτηνιάτρων δεν γίνεται αξιόπιστος ποιοτικός έλεγχος των σιτηρών ενώ τα αντιβιοτικά και τα χημικά παρασκευάσματα στην κτηνοτροφία χρησιμοποιούνται ανεξέλεγκτα.

Λόγω των περικοπών διάφορες υπηρεσίες έχουν σοβαρές ελλείψεις προσωπικού ή εξοπλισμού όπως λ.χ. στο Κρατικό Χημείο. Αποτέλεσμα ειναι να μην μπορούν οι διάφορες υπηρεσίες να ανταπεξέλθουν στον όγκο δουλειάς ή να διεξάγουν διάφορες αναλύσεις για να ελεγχθεί η υγιεινή των τροφίμων, των ποτών και των διαφόρων προϊόντων.

Η Κύπρος δεν αποτελεί εξαίρεση σ' αυτό το ασύδοτο δηλητηριασμένο φαγοπότι. Αδιάψευστη απόδειξη, το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια βγήκαν στην επιφάνεια πάμπολλα σκάνδαλα με μολυσμένα προϊόντα και τροφές: το μολυσμένο με υδράργυρο φαγκρί, οι μολυσμένες με φυτοφάρμακα πατάτες, αντιβιοτικά και ορμόνες στα κρέατα, νερό με κολοβακτηρίδια, καρκινογόνες ουσίες σε ξηρούς καρπούς κ.ά.

Το ποιες είναι οι προτεραιότητες της κυβέρνησης φανερώνει και το γεγονός ότι, πριν 3 χρόνια οι υπηρεσίες Υγείας πρότειναν ένα σημαντικό ερευνητικό πρόγραμμα για μέτρηση της διοξίνης στο μητρικό γάλα και που θα κόστιζε μόνο £1,5 εκατομμύριο λίρες. Η πρόταση απορρίφθηκε αφού δεν κρίθηκε σαν έργο προτεραιότητας ενώ την ίδια στιγμή η κυβέρνηση Κληρίδη "πρόσφερε" απλόχερα 1 εκατομμύριο λίρες για το φασιστικό μνημείο του Γρίβα.

Η λύση

Η παραγωγή τροφίμων ειναι καθαρά ένα ΠΟΛΙΤΙΚΟ ζήτημα άρρηκτα δεμένη με τον τρόπο που λειτουργεί η βιομηχανική παραγωγή στον καπιταλισμό.

Σήμερα η ανάπτυξη της τεχνολογίας μας δίνει την δυνατότητα να παράγουμε φτηνό κρέας για όλους χωρίς να χρειάζεται να ταίζουμε τα ζώα με ψοφίμια και μηχανέλαια.

Όμως το κυνήγι του κέρδους οδηγεί στον παραλογισμό όπου σε κάποια μέρη του πλανήτη οι άνθρωποι καταναλώνουν διαρκώς μεγαλύτερες ποσότητες ανθυγιεινών ή και δηλητηριασμένων τροφών ενώ αλλού άνθρωποι πεθαίνουν της πείνας.

Ειναι γι' αυτό το λόγο που σήμερα χρειαζόμαστε μια επανάσταση όπου οι εργαζόμενοι ανατρέποντας αυτό το σύστημα θα μπορέσουν να πάρουν τον έλεγχο της παραγωγής στα χέρια τους. Θα μπορέσουν έτσι, ελέγχοντας και την τεχνολογία, να προγραμματίσουν την παραγωγή με βάση τις ανάγκες της πλειοψηφίας του κόσμου και όχι με βάση τα κέρδη των λίγων που καταστρέφουν την υγεία μας και τον πλανήτη.

Φαίδων Βασιλειάδης

Ευρωεκλογές

Οι εργάτες τίμωρησαν τους οπαδούς της «αγοράς»

Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών ανέδειξαν τη δεξία, το «Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα» σε πρώτη δύναμη στο νέο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Οι «Σοσιαλιστές» βρέθηκαν με 44 έδρες διαφορά στη δεύτερη θέση. Για την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία τα αποτελέσματα ήταν τα χειρότερα εδώ και 20 χρόνια.

Η δεξία, όμως δύσκολα μπορεί να πανηγυρίζει για τις «επιτυχίες» της. Στην πραγματικότητα, ακόμα και οι εκλογές, έδειξαν ότι οι εργάτες, σε ολόκληρη την Ευρωπή, στρέφονται μαζικά ενάντια σε όλα αυτά που αντιπροσωπεύει η δεξιά. Την «ελεύθερη αγορά», τις ιδιωτικοποιήσεις, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό, την πολεμοκαπηλεία.

Στην Βρετανία, η αγανάκτηση ενάντια στις προδοσίες της κυβέρνησης του Τόνι Μπλέρ εκφράστηκε με μαζική αποχή από τις εκλογές. Η συμμετοχή ήταν κάτω από το 24% και στις εργατογειτονιές, η συμμετοχή ήταν ακόμα πιο χαμηλή, 18%. Το Συντηρητικό Κόμμα αναδείχτηκε πρώτο με 36%. Ομως ακόμα και οι ίδιες οι δεξιές εφημερίδες, αναγνωρίζουν ότι η «επιτυχία» αυτή πολύ λίγα αντιπροσωπεύει.

Στην Γερμανία, η συμμετοχή στις εκλογές έφτασε στο 45%. Και εδώ αυτοί που απείχαν ήταν οι αριστεροί εργάτες. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) του καγκελέριου Σρέντερ καταποντίστηκε. Η δεξία, που στις γενικές εκλογές του περασμένου Σεπτέμβρη είχε πέσει στο 35% τινάχτηκε 14 μονάδες πάνω. Το SPD, αντίθετα, έχασε 10 μονάδες. Ο Σρέντερ είναι δηλωμένος οπαδός της «αγοράς», του «λιγότερου κράτους» και των «ιδιωτικοποιήσεων».

Ούτε στην Γαλλία αφήνουν τα αποτελέσματα των εκλογών περιθώρια στην δεξιά για πανηγυρισμούς. Τα κόμματα που συμμετέχουν στην «κεντροαριστερή» κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν - οι Σοσιαλιστές, οι Ριζοσπάστες, οι Κομμουνιστές και οι Πράσινοι - έχασαν κάποιες ψήφους αλλά εξακολουθούν να βρίσκονται 3 μονάδες πάνω από τα κόμματα της δεξιάς. Ο μεγάλος χαμένος ήταν το δεξιό κόμμα του προέδρου Σιράκ PRP που έπεσε στην τρίτη θέση με 12.7%. Χαμένοι βγήκαν και οι φασίστες. Το Εθνικό Μέτωπο του Ζαν Μαρί Λεπέν, έπεσε στο 5.7%, ενώ το « Εθνικό Κίνημα» του Μπρούνο Μεγκρέ (άλλοτε υπαρχηγού του Λεπέν) έμεινε, με 3.3% έξω από το Ευρωκοινοβούλιο. Αντίθετα η επαναστατική αριστερά, με ένα ποσοστό 5.2%, εξέλεξε για πρώτη φορά πέντε Ευρωβουλεύτες. Σε ψήφους όμως πήρε λιγότερους από ότι στις προεδρικές του 1995.

Και στην Ιταλία οι εργάτες τημώρησαν με τη ψήφο τους τη «Συμμαχία της Ελίας» του Μάσιμο Ντ' Αλέμα για τις προδομένες υποσχέσεις της. Η «Κομμουνιστική Επανίδρυση», όμως δεν κατάφερε να γίνει ο κεντρικός αποδέκτης αυτής της δυσαρέσκειας γιατί όλα τα προήγουμενα χρόνια έχει κρατήσει μια μεσοβέζικη στάση απέναντι στην κεντροαριστερή κυβέρνηση, δίνοντας και αποσύροντας ξανά και ξανά την κοινοβουλευτική της υποστήριξη. Εκατομμύρια ψηφοφόροι στράφηκαν στα μικρά «ανεξάρτητα» ψηφοδέλτια, ενώ η δεξία Φόρτσα Ιτάλια του Μπερλουσκόνι ανέβηκε φτάνοντας το 25%, 5 μονάδες πιο κάτω όμως από ότι είχε πάρει στις προηγούμενες Ευρωεκλογές.

Στην Ελλάδα το αποτέλεσμα των εκλογών δείχνει μια ξεκάθαρη αριστερή στροφή. Το ΠΑΣΟΚ έπεσε στο 32.8% και η Νεα Δημοκρατία ανέβηκε στο 36%. Αυτό όμως με κανένα τρόπο δεν σημαίνει νίκη της δεξιάς. Αντίθετα οι εργάτες με την ψήφο του τημώρησαν το Σημίτη γιατί ακολούθα την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και της «αγοράς» που αντιπροσωπεύει η Νεα Δημοκρατία. Συνολικά 1.400.000 περίπου ψήφισαν στ'αριστερά του ΠΑΣΟΚ, ένα ποσοστό γύρο στο 22%, το μεγαλύτερο από την εποχή της μεταπολίτευσης. Το ΔΗΚΚΙ, του Τσοβόλα πήρε 6.8%, το ΚΚΕ 8.6% και ο Συνασπισμός 5.1%. Συμαντική ήταν και η επιτυχία του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (ΣΕΚ), αδελφού μας κόμματος στην Ελλάδα, όπου κατεβαίνοντας για πρώτη φόρα σε εκλογές πήρε 8049, ένα αρκετά καλό αριθμό ψήφων.

Εμετική προβολή των νοσταλγών της χούντας

Ο θάνατος του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου έδωσε την αφορμή στο χουντο-φασιστικό συρφετό να βγει από τους υπονόμους του. Στην κηδεία του παρέλασαν όλοι, από τον Πατακό μέχρι τον Πλεύρη και τον Μιχαλολιάκο της Χρυσής Αυγής αλλά και τον πολιτευτή της ΝΔ Μανωλάκο. Η διαγραφή του από το πειθαρχικό της ΝΔ δεν λέει τίποτα: ο Μανωλάκος είχε διαγραφεί ξανά όταν πήγε το 1995 στους «βασιλικούς γάμους» του γιου του τέως στο Λονδίνο, για να επανέλθει αργότερα.

Δίπλα στις προκλήσεις των χουντοφασιστών, προκλητική ήταν και η κάλυψη από τα ελληνικά κανάλια. Ιδιαίτερα ο ΣΚΑΙ πρόβαλε για ατελείωτη ώρα την κηδεία, τις δηλώσεις των διάφορων αστέρων της χούντας. Μια τέτοια προνομιακή κάλυψη των φασιστών δεν είναι κάτι το καινούργιο. Προεκλογικά, ο Πλεύρης ήταν ελεύθερος να χύνει το ρατσιστικό του δηλητήριο από όλα τα κανάλια.

Οχι μόνο στο πεντάλεπτο που -κακώς- του είχε παραχωρήσει η Διακομματική αλλά προσκεκλημένος σε πολλές άλλες εκπομπές. Το ίδιο και ο Μανωλάκος.

Αυτή η προβολή έπεσε στο κενό. Στις εκλογές, η "Πρώτη Γραμμή" του Πλεύρη που πάντρεψε την ΕΠΕΝ με την Χρυσή Αυγή πήρε 47.000 ψήφους, 8.000 λιγότερους από ότι είχαν πάρει η Χρυσή Αυγή και η ΕΠΕΝ στις Ευρωεκλογές του 1994. Στην πραγματικότητα, οι φασίστες αντιμετωπίζουν την μαζική απομόνωση. Ολα τα προηγούμενα χρόνια κάθε πρόκλησή τους, από τα αιτήματα να δοθεί χάρη στους πραξικοπηματίες μέχρι τις τραμπούκικες επιθέσεις τους σε αγωνιστές της αριστεράς, έχει προκαλέσει τη μαζική αγανάκτηση των εργαζόμενων. Αποφασιστικό ρόλο έχουν παίξει οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις των προηγούμενων χρόνων στις οποίες έχει πρωτοστατήσει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα). Οι εργάτες που κοιτάνε στ' αριστερά απομονώνουν τους φασίστες, παρά τις "φιλότιμες" προσπάθειες της άρχουσας τάξης να τους νομιμοποιήσει.

Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να εφησυχάσουμε. Η πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη, για παράδειγμα με τα ρατσιστικά πογκρόμ των τελευταίων ημερών, τροφοδοτεί τη δημαγωγία των φασιστών. Δυναμώνοντας την αριστερά των εργατικών αγώνων και του διεθνισμού, μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι τα φασιστικά κατακάθια δεν πρόκειται να σηκώσουν ποτέ κεφάλι.

ΔΙΕΘΝΗ

ΚΟΣΣΟΒΟ

Το ΝΑΤΟ δεν είναι εγγύηση ειρήνης

Η δικαιολογία που χρησιμοποίησε το ΝΑΤΟ για να προχωρήσει στους δολοφονικούς βομβαρδισμούς στο Κόσοβο και τη Σερβία ήταν ότι "ο Μιλόσεβιτς ξεκίνησε την εθνική εκκαθάριση" εναντίον των Αλβανών του Κοσυφοπεδίου. Τα ΜΜΕ στη Δύση, τις μέρες του πολέμου πρόβαλαν κυρίως το δράμα των αλβανών προσφύγων, ενώ την ίδια στιγμή απέκρυπταν τη φρίκη που έσπερναν οι βόμβες του ΝΑΤΟ.

Αμερικανοί στρατιώτες μπαίνουν στο Κόσσοβο για να ολοκληρώσουν την "ανθρωπιστική" επιχείρηση που ξεκίνησαν τα βομβαρδιστικά του ΝΑΤΟ

Η συμφωνία για το σταμάτημα των βομβαρδισμών συνοδεύτηκε με πανηγυρισμούς για την "επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους", "ειρηνική συνύπαρξη των Σέρβων με τους Αλβανούς στο Κόσοβο" και "προάσπιση των δικαιωμάτων όλων των κατοίκων ανεξάρτητα εθνικότητας".

Σήμερα, λίγες βδομάδες μόνο μετά, αυτές οι ανακοινώσεις αποδεικνύονται πέρα για πέρα ψεύτικες. Υποτίθεται ότι την αποχώρηση του σερβικού στρατού θα διαδέχονταν η "ειρηνευτική δύναμη της KFOR" για να επιβάλλει "την τάξη" στο Κοσυφοπέδιο, από τη μια ενάντια σε πιθανές σερβικές επιθέσεις και από την άλλη αφοπλίζοντας τον UCK. Αυτό που έχουν καταφέρει είναι να δημιουργήσουν ένα χάος, όπως αναφέρουν οι περισσότεροι ανταποκριτές από το Κόσοβο.

Η αποχώρηση του σερβικού στρατού δεν συνοδεύτηκε από καμιά "παράδοση της διοίκησης" του Κοσυφοπεδίου. Ο ρωσικός στρατός έτρεξε να καταλάβει την Πρίστινα υποτίθεται για να "προστατεύσει" τον σερβικό πληθυσμό, ενώ οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ έμπαιναν στο Κόσοβο χτυπώντας στο ψαχνό όποιον σέρβο θεωρούσαν σαν "πιθανό κίνδυνο" δίνοντας το έναυσμα για να ξεκινήσει η φυγή των προσφύγων.

Την ίδια στιγμή, ομάδες του UCK καταλάμβαναν όλα τα αστυνομικά τμήματα στο Πρίζρεν και έπαιρναν τον έλεγχο σε χωριά και σε αρκετές μονάδες παραγωγής σε όλο το Κοσυφοπέδιο, ενώ ο σερβικός πληθυσμός αναγκαζόταν να αποχωρήσει.

Ούτε νερό

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όλη αυτή η στρατιωτική δύναμη δεν έχει καταφέρει ακόμα να αποκαταστήσει τις στοιχειώδεις ανάγκες σε νερό και ρεύμα. Για παράδειγμα, στην Πρίστινα το υδραγωγείο που καταλήφθηκε από ομάδα του UCK δεν λειτουργεί γιατί οι Σέρβοι εργάτες που δουλεύουν εκεί, φοβούνται να πάνε στη δουλειά τους. Αυτή είναι η "ειρηνική συνύπαρξη" και η "τάξη" που έχει φέρει η επέμβαση του ΝΑΤΟ.

Γύρω στις 70.000 χιλιάδες Σέρβων έχουν εγκαταλείψει το Κόσοβο, αρχικά από χωριά και στη συνέχεια και από την Πρίστινα. Ο Ρόμπερτ Φίσκ, ανταποκριτής της αγγλικής εφημερίδας "Ιντιπέντεντ" περιγράφει την κατάσταση: "*Εκατοντάδες σέρβοι από τα χωριά εγκαταλείπουν τα σπίτια τους στο δρόμο προς το Ουρόσεβατς, πάνω σε τρακτέρ γεμάτα μέχρι απάνω με καρέκλες, έπιπλα, στρώματα, κατσαρόλια, και πλαστικές σακούλες με τα υπάρχοντά τους*". Την ίδια στιγμή, η δύναμη κατοχής της KFOR δεν διστάζει να πυροβολεί και να τρομοκρατεί, χωρίς να κάνει το παραμικρό για να βοηθήσει ή να προστατέψει αυτόν τον κόσμο.

Στο Γκράτσε, βρετανικά και γαλλικά στρατεύματα απλά παρακολουθούσαν ομάδα του UCK να καιει τα σπίτια των Σέρβων. Στο Πρίζρεν ένας άνθρωπος βρέθηκε νεκρός και 16 ακόμα τραυματισμένοι από βασανιστήρια στο υπόγειο ενός αστυνομικού τμήματος που είχε καταλάβει ο UCK. Μια εικόνα που επιβεβαιώνει και τη δήλωση του εκπροσώπου του Πενταγώνου Κένεθ Μπέικον ότι το Κόσοβο "*δεν θα είναι ένα ευχάριστο μέρος για τους Σέρβους όταν θα μπει ο στρατός του ΝΑΤΟ... πολλοί θα θέλουν να φύγουν*".

Δεκάδες χιλιάδες ακόμα πρόσφυγες παίρνουν σήμερα το δρόμο προς τη Σερβία, οι περισσότεροι από αυτούς μην έχοντας καμιά ελπίδα ότι θα ξαναγυρίσουν. Πίσω στη Σερβία δεν βρίσκουν ούτε "κέντρα υποδοχής", ούτε "ανθρωπιστική βοήθεια". Οι πιο τυχεροί στοιβάζονται σε ξενοδοχεία χωρίς να έχουν την παραμικρή στήριξη από το καθεστώς του Μιλόσεβιτς που δεν θέλει τίποτα που να χαλάει το "κλίμα ευφορίας" και την προπαγάνδα της "νίκης". Εξω από το Βελιγράδι η αστυνομία σταματούσε τους πρόσφυγες, την ίδια στιγμή που κάτοικοι της πόλης έτρεχαν να τους συμπαρασταθούν με νερό και τρόφιμα.

Κόλαση

Οι Αλβανοί πρόσφυγες που επιστρέφουν βρίσκονται μπροστά σε εικόνα της πλήρους καταστροφής των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ και των πυρπολημένων σπιτιών. Για τους αλβανούς πρόσφυγες που εγκατέλειπαν την φρίκη και την κακομοιριά των στρατοπέδων του ΝΑΤΟ με την ελπίδα να γυρίσουν τουλάχιστον πίσω στα σπίτια τους, η πραγματικότητα είναι διαφορετική. "*Στο Ουρόσεβατς είδα μια οικογένεια αλβανών που έκλαιγε μπροστά στα χαλάσματα του σπιτιού της την ίδια στιγμή που μια οικογένεια Σέρβων φόρτωνε με σπαραγμό τα πράγματά της για να πάρει το δρόμο της προσφυγιάς*" έγραψε στο Βήμα ο Γ. Πρετεντέρης.

Και το πρόβλημα δεν είναι μόνο τα σπίτια. Οι αλβανοί που γυρνάνε δεν έχουν κανένα έλεγχο στο τι θα συμβαίνει στο Κόσοβο - ήδη αντιμετωπίζουν τα μπλόκα και τον πολυάριθμο στρατό της KFOR που δεν νοιάζεται για την τύχη τους, αλλά για να έχει η ίδια τον έλεγχο του νέου προτεκτοράτου του ΝΑΤΟ. Είναι καταδικασμένοι να ζήσουν κάτω από τη διοίκηση του ΝΑΤΟϊκού στρατού, μέσα στην πλήρη φτώχεια και την οικολογική καταστροφή που έχει προκαλέσει ο πόλεμος.

Ο αφοπλισμός του UCK που προέβλεπε η συμφωνία ειρήνης έχει αποδειχτεί παράγοντας που φέρνει περισσότερο χάος. Ο UCK έχει διασπαστεί σ' αυτούς που θέλουν τη συνεργασία με το ΝΑΤΟ και σε ένα ολόκληρο κομμάτι που δεν δέχεται τον έλεγχο του ΝΑΤΟ και θέλει να πολεμήσει για την ανεξαρτησία του Κοσόβου. Είναι πολλοί αυτοί που αρνούνται να συνεργαστούν με τις δυνάμεις του ΝΑΤΟ και να παραδώσουν τα όπλα. Ετσι, 30 στρατιώτες του UCK σκοτώθηκαν σε συγκρούσεις με βρετανούς στρατιώτες και παρόμοια περιστατικά συνέβησαν και αλλού. Στο Γκνίλανε, αμερικάνοι πεζοναύτες σε μια επιχείρηση υποστηριζόμενη από ελικόπτερα, ξάπλωσαν στο χώμα και αφόπλισαν 100 στρατιώτες του UCK.

Η KFOR είναι στρατός κατοχής - το διαπίστωσαν οι Σέρβοι και αρχίζουν να το διαπιστώνουν και οι Αλβανοί στο Κοσυφοπέδιο.

Δικαιώνονται οι οπαδοί της επέμβασης;

Οσοι υποστήριξαν την επέμβαση του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο και τη Σερβία προσπαθούν να μας πείσουν σήμερα ότι οι βομβαρδισμοί ήταν "απαραίτητοι" χρησιμοποιώντας τους μαζικούς τάφους που βρέθηκαν.

Κανείς δεν ξέρει τον ακριβή αριθμό των αλβανών που αναμφίβολα εξοντώθηκαν από τη σερβική αστυνομία και τις παραστρατιωτικές ομάδες στο Κόσοβο στην προσπάθεια της εθνοκάθαρσης από τον Μιλόσεβιτς, μπορεί να ήταν εκατοντάδες, μπορεί και χιλιάδες. Στην αρχή οι εκπρόσωποι της δύσης μίλαγαν για 100.000, μετά για 30.000, μετά για 10.000 και μετά ανέβασαν ξανά το ποσό - μια εικόνα που δείχνει την πρόθεση του ΝΑΤΟ να δημιουργήσει θετικές εντυπώσεις για τον δικό του ρόλο στον πόλεμο. Ο Πρετεντέρης, που δεν θα τον χαρακτήριζε κανείς αντιΝΑΤΟϊκό, θεωρεί τον αριθμό 10.000 υπερβολικό.

Οπως επίσης δεν ξέρουμε και τον ακριβή αριθμό των σκοτωμένων από τους συνεχείς βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ. Ο Μιλόσεβιτς μιλάει για 1.000 νεκρούς στρατιώτες και 1500 αμάχους, ενώ το ΝΑΤΟ ανεβάζει τις απώλειες σε 10.000 στρατιώτες και 2.000 αμάχους. Δύο μέρες πριν τελειώσει ο πόλεμος, τα βομβαρδιστικά του ΝΑΤΟ μακέλεψαν 500 στρατιώτες από ένα και μόνο τάγμα.

Ενθάρρυναν την εθνοκάθαρση

Ομως οι ομαδικοί τάφοι που αποκαλύφθηκαν στο Κόσοβο είναι το άμεσο αποτέλεσμα του πολέμου του ΝΑΤΟ. Η κλίμακα της εθνοκάθαρσης εκτινάχθηκε στα ύψη μετά τους βομβαρδισμούς. Ο ΟΗΕ μέτρησε 4.000 πρόσφυγες στις 27 Μάρτη, τρεις μέρες μετά το ξεκίνημα των βομβαρδισμών. Στις 4 Ιούνη ο συνολικός αριθμός των προσφύγων ήταν 815.000.

Στην Τζακόβιτσα βρέθηκε ομαδικός τάφος που σύμφωνα με τον Ομπσέρβερ είχε 26 νεκρούς και 19 ακόμα καμένους ζωντανούς. Η σφαγή έγινε ακριβώς την επόμενη μέρα από τις 14 Απρίλη που το ΝΑΤΟ πυρπόλησε 80 ανθρώπους που κινούνταν σε καραβάνι. Οσο πιο ωμή γίνονταν η στάση του ΝΑΤΟ τόσο πιο πολύ οι εθνικιστές θεωρούσαν ότι οι βιαιότητές τους ήταν δίκαιες Ηταν οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ που έφεραν τις σφαγές και τη μαζική φυγή των αλβανών.

Σήμερα ο Μιλόσεβιτς, χάρη στο ΝΑΤΟ, επιτίθεται με ακόμα μεγαλύτερη αγριότητα σε όσους πάλεψαν ενάντια στον πόλεμο. Η κατάληξη του πολέμου του ΝΑΤΟ δεν έφερε κανένα παράδεισο. Κατάφερε να εκδιώξει τους αλβανούς πιο γρήγορα από τον Μιλόσεβιτς και σήμερα διώχνει τους σέρβους, οξύνει τις εθνικές διαφορές, και έχει δημιουργήσει αφόρητες οικονομικά, κοινωνικά και περιβαντολογικά συνθήκες για όσους θα καταφέρουν να ζήσουν ανάμεσα στα τανκς και τους χιλιάδες στρατιώτες του προτεκτοράτου που θέλει να φτιάξει το ΝΑΤΟ. Ηταν ένας πόλεμος για να εξασφαλίσει την "αξιοπιστία" του ΝΑΤΟ και όχι να σταματήσει την καταστροφή.

Η ελληνική συμμετοχή

Στον ιμπεριαλιστικό στρατό κατοχής του Κοσυφοπεδίου συμμετέχει ή Ελλάδα με δύναμη 1.500 στρατιωτών με πλήρη εξοπλισμό και τεθωρακισμένα οχήματα Μ113.

Λίγο ως πολύ τα ΜΜΕ αλλά και η ίδια η Ελληνική κυβέρνηση παρουσιάζουν τη συμμετοχή του ελληνικού στρατού, ότι θα πάει να "μαζέψει τα μπάζα από τα γκρεμισμένα σπίτια" και να προσφέρει "ανθρωπιστική βοήθεια". Τα πράγματα βέβαια δεν είναι καθόλου έτσι.

Τα συμφέροντα των ελλήνων καπιταλιστών που διακυβεύονται στο Κόσοβο και τη Σερβία είναι τεράστια. Αυτά τα συμφέροντα θέλει να περιφρουρήσει η παρουσία του ελληνικού στρατού. Είναι για να εξασφαλίσει - στρατιωτικά μαζί και οικονομικά - το δρόμο από τη Θεσσαλονίκη μέχρι το Βελιγράδι. Μαζί με τους έλληνες καπιταλιστές οι ε/κ ομόλογοι τους ετοιμάζονται για να αρπάξουν ένα μεγάλο κομμάτι από τα κέρδη που υπόσχεται η "ανοικοδόμηση" των Βαλκανίων.

Αντίπαλο δέος ή Διεθνιστική ΑλληλεγγύηΠαρά τις αρχικές προστριβές ανάμεσα τους Ρωσία και ΝΑΤΟ υπόγραψαν συμφωνία για το ρόλο του ρωσικού στρατού στο Κόσοβο.

Η ρωσική άρχουσα τάξη πήρε σαν αντάλλαγμα για τις υποχωρήσεις της τον εδαφικό έλεγχο του αεροδρομίου της Πρίστινας, νέες πιστώσεις, αλλά και υποσχέσεις για παραγραφή μέρους των χρεών της που φτάνουν τα 140 δισεκατομμύρια δολάρια.

Δύο απόψεις ακούγονται - και πολλές φορές και από τους ίδιους ανθρώπους - τη μια φωνές ενθουσιασμού για τη Ρωσία που μπορεί να γίνει το "αντίβαρο" στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την άλλη, ότι η Ρωσία και ο Γέλτσιν είναι ένα "πειθήνιο όργανο" των ΗΠΑ. Και οι δύο αυτές απόψεις απέχουν από την πραγματικότητα.

Το να πιστέψει κανείς ότι η Ρωσια, είναι η δύναμη που μπορεί να σταματήσει το ΝΑΤΟ είναι εντελώς λάθος. Και πριν την κατάρρευση του '89 η Ρωσία ποτέ δεν στήριξε πραγματικά τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα παρά μόνο για να τα χρησιμοποιήσει - αντίθετα ήταν το ίδιο το κρατικοκαπιταλιστικό καθεστώς της Ρωσίας που στο όνομα του Σοσιαλισμού έκανε δεκάδες επεμβάσεις.

Δεν μπορούμε να έχουμε αυταπάτες ότι η Ρωσία θα "προστατέψει" την ειρήνη. Είναι μια μεγάλη καπιταλιστική μιλιταριστική χώρα που τη μια οι συμβιβασμοί της με τις ΗΠΑ την κάνουν συμμέτοχο στις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ και την άλλη η όξυνση των ανταγωνισμών της με τις ΗΠΑ σημαίνουν ότι μπορούν να τινάξουν όλοι μαζί τον κόσμο στον αέρα.

Δεν έχουν περάσει τόσο πολλά χρόνια από τότε που η Ρωσία έκανε στην Τσετσενία τα ίδια που το ΝΑΤΟ κάνει στη Σερβία. Οι εργαζόμενοι που ξεσηκώθηκαν ενάντια στον πόλεμο στα Βαλκάνια μπορούν να στηρίζουν τις ελπίδες τους μόνο στη διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών. Οι γνήσιοι σύμμαχοί μας στην πάλη ενάντια στον πόλεμο είναι οι διαδηλωτές που είδαμε στους δρόμους κάθε πρωτεύουσας του ΝΑΤΟ, αλλά και στη Μόσχα, όταν ο Γέλτσιν είχε εισβάλει στην Τσετσενία.

25 χρόνια απο τον Ιούλη του

Η πραγματική λύση

Ελληνες και Τούρκοι εργάτες

Κλείνουν φέτος 25 χρόνια, ένα τέταρτο του αιώνα, απο τον Ιούλιο του 1974 όπου δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι είδαν τους κόπους μιας ζωής να χάνονται, μαζί με την ζωή των αγαπημένων τους.

Μέσα σε αυτά τα 25 χρόνια το θερμόμετρο της πολεμικής έντασης έχει ανέβει πολλές φορές σε κρίσιμο σημείο. Η αστάθεια που προκάλεσε ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία και οι φρικιαστικές εικόνες που βλέπαμε καθημερινά απο τις τηλεοράσεις, έκαναν χιλιάδες απλούς ανθρώπους να νοιώσουν πόσο κοντά μας βρίσκεται η απειλή του πολέμου και να θέλουν να κάνουν κάτι για να μην ξαναζήσουμε και εμείς τέτοιες εμπειρίες.

Οι νέες πρωτοβουλίες των Αμερικανών, της G8 και των Ηνωμένων Εθνών για ένα νέο γύρο διαπραγματεύσεων δύσκολα πείθουν οποιονδήποτε ότι στοχεύουν στην ειρήνη και την ευημερία των απλών ανθρώπων στη Κύπρο, Ελλήνων και Τούρκων. Η επίθεση στην Γιουγκοσλαβία έδειξε ξεκάθαρα ότι αυτό που ενδιαφέρει τις ΗΠΑ και την Ε. Ε. είναι να επιβάλουν μια νέα ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους και όχι η ειρήνη και τα «ανθρώπινα δικαιώματα» Οι τάχα «ανθρωπιστικές» επιχειρήσεις τους είναι βουτηγμένες στο αίμα.

Ποιος λοιπόν μπορεί να φέρει την ειρήνη στην Κύπρο; Γιατί οι απλοί άνθρωποι που ζούσαν στα ίδια χωριά, να φοβούνται σήμερα ο ένας τον άλλο; Μπορούν να ξαναζήσουν μαζί; Για ν΄ απαντήσουμε αυτά τα ερωτήματα πρέπει να δούμε γιατί φτάσαμε στο 1974, και ποιοι έχουν την ευθύνη.

Ο μύθος του αθώου θύματος

Η πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, στη Κύπρο δεν ξεκίνησε τον Ιούλιο του 1974 με την εισβολή της Τουρκίας όπως θέλουν να το παρουσιάσει η επίσημη ελληνοκυπριακή πλευρά. Ούτε βέβαια και η τούρκικη εισβολή ήταν καμία «ειρηνευτική επιχείρηση» όπως θέλει να το παρουσιάσει η επίσημη τουρκική πλευρά.

Όλες οι πλευρές θέλουν να κρύβουν τις δικές τους ευθύνες. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι πρόκειται για αρπακτικά που για χάρη των οικονομικών συμφερόντων τους δεν δίστασαν να οδηγήσουν σε αιματοκύλισμα και προσφυγιά χιλιάδες αθώους εργάτες και από τις δύο πλευρές.

Γυρνώντας τις σελίδες της κυπριακής ιστορίας πριν το 1974 θα δούμε καθαρά ότι οι διακοινοτικές συγκρούσεις είχαν αρχίσει πολύ πιο πριν, από το 1958 τουλάχιστον. Ακόμα πιο πριν είχαν αρχίσει οι προστριβές ανάμεσα στις δυο κοινότητες. Το αίτημα της Ένωσης δημιουργούσε πολλές αντιδράσεις στους τουρκοκύπριους απο την δεκαετία του '40. Είχαν δει ποία ήταν η τύχη που είχαν οι μειονότητες στην Ελλάδα και δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να πάθουν τα ίδια. Με το ξέσπασμα του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ για την Ένωση, οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων πήραν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα με συγκρούσεις και νεκρούς.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου του ΄59-'60, και το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας απαγόρευαν την Ένωση και την διχοτόμηση. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον Μακάριο, που είχε την στήριξη απο την υπόλοιπη πολιτική ηγεσία και απο το ΑΚΕΛ, να παραβιάσει το Σύνταγμα και να αρνείται να εφαρμόσει τις διατάξεις που ήταν ευνοϊκές για τους τουρκοκύπριους. Αρνήθηκε να τους παραχωρήσει το δικαίωμα για χωριστούς δήμους στις πέντε μεγάλες πόλεις και αφού οι τουρκοκύπριοι για το λόγο αυτό αρνήθηκαν να ψηφίσουν τις νέες φορολογίες, τις πέρασε με προεδρικά διατάγματα.

Στο τέλος προσπάθησε να αλλάξει το ίδιο το Σύνταγμα και να αφαιρέσει κάθε προνόμιο που είχαν οι τουρκοκύπριοι υποβάλλοντας τα 13 σημεία. Για να επιβάλει αυτές τις αλλαγές δημιούργησε ένα ένοπλο σώμα απο 5000 ένοπλους κάτω απο τις διαταγές του Γιωρκάτζη. Αυτό ήταν το περίφημο σχέδιο Ακρίτας που είχε σαν αποτέλεσμα τις συγκρούσεις του 63-64 κατά τις οποίες οι τουρκοκύπριοι είχαν εκατοντάδες νεκρούς, πρόσφυγες και αγνοούμενους.

Μέσα απο αυτές τις εξελίξεις του '63-64, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη κατάφερε να στριμώξει τους τουρκοκύπριους, το 18% του πληθυσμού, στο 4,8% του εδάφους, στους θύλακες και να τους απομονώσει για να τους αναγκάσει να δεχτούν τις προτάσεις του Μακαρίου.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι και οι τουρκοκύπριοι εθνικιστές προετοίμαζαν και αυτοί τις δικές τους αντιδράσεις. Τις πρωτοβουλίες όμως τις είχε η ελληνοκυπριακή πλευρά και ο Μακάριος που βιάζονταν να απαλλαγούν απο τους περιορισμούς της Ζυρίχης και των συμφωνιών του '60.

Οικονομικός πόλεμος

Ακόμα και στις «ειρηνικές» περιόδους των δυο κοινοτήτων, υπήρχε ένας αμείλικτος οικονομικός πόλεμος. Η κυρίαρχη οικονομικά εθνότητα, οι ελληνοκύπριοι, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη τους για να εμποδίσουν τους τουρκοκύπριους να αναπτυχθούν οικονομικά. Δεν τους έδιναν άδειες να κτίσουν τα δικά τους εργοστάσια ή ξενοδοχεία αν δεν είχαν έλληνα συνέταιρο. Οι τράπεζες δεν προσλάμβαναν τουρκοκύπριους υπάλληλους. Στην βιομηχανία είχαν τις πιο σκάρτες και κακοπληρωμένες δουλειές. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης, ούτε πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια, μαγαζιά ή κτήματα σε τουρκοκύπριους. Δεν έκαναν έργα σε περιοχές που ζούσαν τουρκοκύπριοι.

Στην πραγματικότητα οι τουρκοκύπριοι είχαν την ίδια και χειρότερη μεταχείρηση που έχουν σήμερα οι ξένοι εργάτες. Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα ήταν τεράστια. Το 1963 οι τουρκοκύπριοι έλεγχαν μόνο το 6,1% της βιομηχανικής παραγωγής, το 12.6% της αγροτικής και μόλις το 0.5% των εξαγωγών.

Με την έλλειψη δυστυχώς οργανωμένης αντίδρασης, απο πλευράς ελληνοκυπρίων και βασικά απο το ΑΚΕΛ, ενάντια σ΄αυτή την ανισότητα, οι δυο κοινότητες αφέθηκαν στην αντιπαράθεση, αφού οι μεν ελληνοκύπριοι δεν αντιδρούσαν σε αυτή την αδικία αφού έμοιαζαν να είναι η ευνοούμενη κοινότητα, ενώ οι τουρκοκύπριοι μπροστά σε αυτή την απάθεια, ένοιωθαν να χάνουν την εμπιστοσύνη τους προς τους ελληνοκύπριους. Πάνω σε αυτή την οδυνηρή πραγματικότητα πάτησαν οι άρχουσες τάξεις των δυο πλευρών για να τραβήξουν μαζί τους την εργατική τάξη και να την χρησιμοποιήσουν η κάθε μία για τον εαυτό της για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στη Κύπρο.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα «αδελφική». Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπήβολες επιδιώξεις.

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκονταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυο πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε τη οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η «πετρελαϊκή κρίση» έστειλε τη τιμή του «μαύρου χρυσού» στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Απο την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων απο 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν απο 49% σε ένα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει απο τη μια την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω απο την πίεση των εργατών και της νεολαίας και απο την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιο σημαντικός συνεταίρος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων. Ο Μακάριος είχε κάνει αρκετές φορές επίδειξη ανεξαρτησίας απο το «εθνικό κέντρο». Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είχε πια καταφέρει τα δικά του ανοίγματα στη Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ και δεν είχε διάθεση να είναι ο κομπάρσος της ελληνοτουρκικής διαμάχης αλλά η τρίτη κορυφή του τριγώνου.

Η άρνηση των ελλήνων εργατών να συρθούν σ΄ ένα πολεμικό τσάμικο με τη χούντα αλλά και η αντίσταση των ελληνοκυπρίων εργατών και νεολαίων ενάντια στο πραξικόπημα και την ΕΟΚΑ Β, χάλασε τα σχέδια των στρατοκρατών. Απομονωμένη η χούντα κατέρρευσε.

Οι δρόμοι του πετρελαίου

Αν το 1974 το αποκορύφωμα στην κρίση ήρθε για τα πετρέλαια του Αιγαίου και τις αγορές της Μέσης Ανατολής, σήμερα είναι τα πετρέλαια του Καυκάσου και της Κασπίας. Πρόκειται για τεράστια αποθέματα τόσο σε πετρέλαιο όσο και σε φυσικό αέριο που η διάθεση τους στην παγκόσμια αγορά μπορεί να αλλάξει τον ενεργειακό χάρτη του κόσμου. Όλες οι μεγάλες δυνάμεις και οι πολυεθνικές έχουν τεράστιες ελπίδες στην εκμετάλλευση τους. Οι δρόμοι που θα ακολουθήσουν για να βρεθούν στην παγκόσμια αγορά έχουν γίνει σημεία

Απο τις συγκρούσεις του Δεκέμβρη του 1963

...υ 1974

...η

...ς ενωμένοι

της σύγκρουσης και των πολέμων στην Κύπρο είναι οι απλοί άνθρωποι των δύο πλευρών, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι, έλληνες και τούρκοι, που έχασαν τη ζωή τους, τα αγαπημένα τους πρόσωπα, τα σπίτια τους, τα πάντα. Αυτοί που δεν έφταιξαν σε τίποτα και πλήρωσαν το κόστος της απληστίας και του ανταγωνισμού των δύο αντιπάλων αρχουσών τάξεων. Αυτοί είναι που και σήμερα κινδυνεύουν να ξαναγίνουν τα αθώα θύματα σε νέους πολέμους.

Δεν πρέπει ν' αφήσουμε κάτι τέτοιο να γίνει

Διεθνισμός

Η ακύρωση της μεταφοράς των S300 στην Κύπρο ήταν ένα ηχηρό χαστούκι ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο. Αυτό όμως που χρειάζεται σήμερα για να αποτρέψουμε παρόμοιες εξελίξεις είναι μια πολιτική διεθνισμού και εργατικών αγώνων.

Χρειαζόμαστε μια πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγισης που να χτίζει τη φίλια και την εμπιστοσύνη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους στην Ελλάδα την Τουρκία και την Κύπρο. Που να μη βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρήνη. Που να σέβεται την θέληση των τουρκοκυπρίων όπως αυτοί την εκφράζουν και όχι όπως εμείς θα θέλαμε. Μια πολιτική που να δείχνει ότι εμείς όχι μόνο δεν έχουμε καμία σχέση με τα σχέδια και τις βλέψεις της δικής μας άρχουσας τάξης αλλά αντίθετα είμαστε αποφασισμένοι να παλέψουμε ενάντια σ' αυτά.

Αυτό στην πράξη σημαίνει να παλεύουμε ενάντια στο οικονομικό εμπάργκο και τον αποκλεισμό των τουρκοκυπρίων, να παλεύουμε για αυξήσεις στα μεροκάματα, να ζητούμε περισσότερα λεφτά για καλύτερα σχολεία και νοσοκομεία και καθόλου για εξοπλισμούς και πολεμικές δαπάνες, να ζητήσουμε κατάργηση της «έκτακτης εισφοράς» για την άμυνα και να υπερασπιζόμαστε τα δημοκρατικά δικαιώματα των Τουρκοκυπρίων που ζουν και εργάζονται στην δική μας πλευρά.

Έτσι κτίζουμε την ενότητα των ελλήνων και τούρκων εργατών και απομακρύνουμε τον κίνδυνο πολέμου ενώ ταυτόχρονα δημιουργούμε τις προϋποθέσεις για την ανατροπή των άρχουσων τάξεων και του βρώμικου συστήματος που υπηρετούν, του καπιταλισμό, που προκαλεί τους ανταγωνισμούς, τις κρίσεις και τους πολέμους.

Η σημερινή πραγματικότητα δεν αφήνει περιθώρια για μέσες λύσεις. Το εργατικό κίνημα έχει την δύναμη, αυτό που λείπει είναι ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα να την αξιοποιήσει.

Δήμητρα Χριστοδούλου

έντασης και πολέμων.

Η ελληνική άρχουσα τάξη διεκδικεί για τον εαυτό της το ρόλο του χωροφύλακα των μεγάλων δυνάμεων σ΄ αυτό το παιχνίδι, φυσικά με το αζημίωτο. Μαζί με τη Ρωσία η ελληνική κυβέρνηση προωθεί την κατασκευή του αγωγού που θα μεταφέρει τα πετρέλαια του Καυκάσου απο το Μπουργκάς της Βουλγαρίας στην Αλεξανδρούπολη. Ένα σχέδιο που σημαίνει «χρυσές δουλειές» για τους έλληνες καπιταλιστές. Δίπλα σε αυτούς, οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές ζητούν μερίδιο απο την πίττα σαν πιστοί σύμμαχοι της Ελλάδας.

Η Τουρκική κυβέρνηση προτείνει ένα άλλο δρόμο που καταλήγει στο λιμάνι του Τσεϊχάν, που βρίσκεται απέναντι απο τη βόρεια Κύπρο, που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των τούρκων καπιταλιστών.

Η σύγκρουση και ο πόλεμος στην Κύπρο όπως και η υπόλοιπη ελληνοτουρκική διαμάχη είναι πέρα για πέρα αντιδραστική και άδικη και για τις δυο πλευρές. Έχει να κάνει με τα συμφέροντα των καπιταλιστών και όχι των απλών ανθρώπων. Αν στη τελευταία φάση της πολεμικής σύγκρουσης, το '74 έχασαν οι ελληνοκύπριοι και έλληνες καπιταλιστές αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν και το δίκαιο με το μέρος τους, ότι είναι αθώα θύματα. Όλα τα προηγούμενα χρόνια ήταν αυτοί που καταπίεζαν και εξόντωναν τους τουρκοκύπριους.

Τα πραγματικά αθώα θύματα αυτής

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Παίζουν με τον πόνο των συγγενών των αγνοουμένων

Η "συγγνώμη" που ζήτησε μ' λη την αναίδεια ο υπουργός Εξωτερικών Κασουλίδης απο τους συγγενείς των αγνοουμένων για την απραξία τόσων χρόνων στο ζήτημα της τύχης των αγνοουμένων αποτελεί συνέχεια της ξετσίπωτης κοροϊδίας και αδιαφορίας όλων των κυβερνήσεων και των κομμάτων στο θέμα αυτό.

Η κυβέρνηση μοιάζει να θέλει να κλείσει το θέμα των αγνοουμένων ελπίζοντας ότι θα μπορέσει να καταλήξει σε μια συνολική διευθέτηση του κυπριακού. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια έγινε και η συμφωνία Κληρίδη Ντεκτάς το 1997 για ανταλλαγή στοιχείων για τους αγνοούμενους. Η τουρκική πλευρά έδωσε στοιχεία για 400 περιπτώσεις Ελλήνων του 1974 και η ελληνοκυπριακή πλευρά μιλά για 200 περιπτώσεις Τούρκων αγνοουμένων απο το 1963-64.

Ειναι η πρώτη φορά που η ελληνοκυπριακή πλευρά παραδέχεται επίσημα την ύπαρξη Τουρκοκυπρίων αγνοουμένων. Επι πλέον, για πρώτη φορά αναγνωρίζει ότι υπάρχουν ομαδικοί τάφοι Τουρκοκύπριων όπως εκείνος στο χωριό Τόχνη, ενω μέχρι τώρα η επίσημη ελληνική πλευρά το αρνούνταν χαρακτηρίζοντας τέτοιες πληροφορίες σαν κατασκευάσματα της τουρκικής προπαγάνδας. Έγινε μάλιστα και η παραδοχή ότι αρκετοί απο αυτούς που βρίσκονται στον κατάλογο αγνοουμένων ειναι νεκροί και γνωρίζουν ακόμα και τους τάφους που ειναι θαμμένοι.

Για τόσα χρόνια αναφέρονταν υποκριτικά στους πονεμένους συγγενείς χωρίς στην ουσία να νοιάζονται για το μαρτύριο που ζούσαν αυτοί οι άνθρωποι, διαφορετικά η απόφαση για την εκταφή των λειψάνων για την διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων θα γινόταν αμέσως μετά τον πόλεμο ώστε να διαπιστωθεί πόσοι και ποιοί από τους 1619 είναι πράγματι αγνοούμενοι. Ενώ το ήξεραν ότι πολλοί απ'αυτούς είναι θύματα του πολέμου ή ακόμη ότι κάποιοι έχουν δολοφονηθεί στο πραξικόπημα, σιωπούσαν και συντηρούσαν την όλη υπόθεση γιατί αυτό εξυπηρετούσε τις πολιτικές τους σκοπιμότητες.

Για τόσα χρόνια όχι μόνο υποκρίνονταν αλλά και με την μεγαλύτερη αναλγησία αδιαφόρησαν για την τραγική θέση εκατοντάδων συζύγων ή αραβωνιαστικών. Οι γυναίκες αυτές, στην πλειοψηφία τους νεότατες τότε, καταδικάστηκαν ισόβια σε ένα δράμα χωρίς να μπορέσουν ποτέ να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους ακόμα κι αν το ήθελαν.

Για τόσα χρόνια ολόκληρη η πολιτική ηγεσία εκμεταλλεύτηκε τον πόνο και την τραγωδία όλων αυτών των ανθρώπων που έχασαν αγαπημένα πρόσωπα για καθαρά διπλωματικούς σκοπούς, σαν ένα διαπραγματευτικό "ατού" στα διπλωματικά παιχνίδια και παζαρέματα. Αποτέλεσε ένα απο τα κύρια όπλα της ελληνοκυπριακής προπαγάνδας ενάντια στην τουρκοκυπριακή πλευρά.

Ο ίδιος ο Κασουλίδης παραδέχτηκε σήμερα την αδιαφορία, την εκμετάλλευση και τη δημαγωγία της κυβέρνησης στο θέμα των αγνοούμενων, όταν δήλωσε ότι "*δε θα ζητηθούν ευθύνες για πράξεις του παρελθόντος, διότι αυτό θα στείλει λανθασμένα μηνύματα*". Η υποκρισία στο αποκορύφωμα της! Δηλαδή τα ψηφίσματα, οι επετειακές ομιλίες, οι διεθνείς διασκέψεις κλπ ειναι απλώς και μόνο ένα μέσο για να κρατούν ανοικτό το θέμα των αγνοουμένων σε βάρος βέβαια των συγγενών τους.

Τόσα χρόνια οι μαυροφορημένες μάνες, σύζυγοι, αδελφές κρατώντας μια φωτογραφία στο χέρι, χρησιμοποιήθηκαν κατα κώρον απο τις κυβερνήσεις, την πολιτική ηγεσία και την εκκλησία που πρωτοστάτησε με τον πιο χυδαίο τρόπο δίνοντας για χρόνια αβάσιμες και ψεύτικες ελπίδες και λανθασμένα μηνύματα για την τύχη των αγνοουμένων.

Ο μέχρι σήμερα χειρισμός του ζητήματος των αγνοουμένων απο την επίσημη ελληνοκυπριακή πλευρά αποτελεί, όπως και η πολεμοκαπηλία και οι εξοπλισμοί, ένα τρόπο συντήρησης του εθνικισμού στο εσωτερικό και προώθησης των εθνικών της επιδιώξεων στο εξωτερικό.

Σήμερα, 25 χρόνια μετά το 1974, το να παλέψουμε ενάντια στον εθνικισμό και την πολεμοκαπηλία της κυβέρνησης, το να παλέψουμε ενάντια στην προοπτική ενός νέου πολέμου που μας οδηγεί αυτή η πολιτική, ειναι η καλύτερη συνεισφορά για όλους τους απλούς ανθρώπους που ήταν θύματα των πολέμων και των συγκρούσεων στην Κύπρο, ειναι η καλύτερη εγγύηση για να μην έχουμε ξανά καινούργιους νεκρούς και αγνοούμενους.

Άντρη Ρούδα

Δυό βιβλία απαραίτητα για τον κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης που θέλει να δώσει την κόντρα με τον εθνικισμό.

Μπορείτε να τα ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή τηλεφωνείστε στο 02-349959

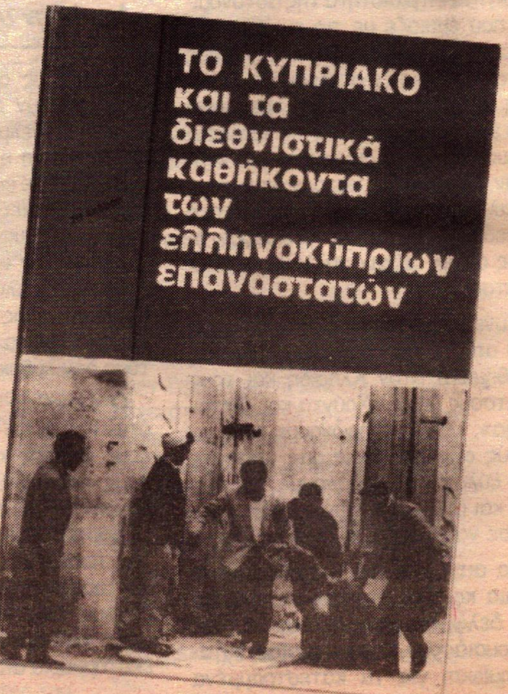

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Συμπαράσταση στους πιλότους

Τον Ιούνη οι πιλότοι της ΠΑΣΥΠΙ, της κλαδικής των Κυπριακών Αερογραμμών, πραγματοποίησαν μια 24ωρη απεργία και μια 48ωρη για να δώσουν στην συνέχεια πίστωση χρόνου στους υπουργούς Συγκοινωνιών & Έργων και Οικονομικών να "αναπτύξουν την πρωτοβουλία τους" για επίλυση της διαφοράς.

Αφορμή για την απεργία ήταν η διεκδίκηση από μέρους της ΠΑΣΥΠΙ, του δικαιώματος να συμμετέχουν τα μέλη της στην πλήρωση θέσεων κυβερνητών στην θυγατρική εταιρεία Eurocypria, βάση της αρχής της "κοινής αρχαιότητας".

Η εταιρεία εκμεταλλεύτηκε την απεργία για να κάνει πρώτον, μια ολομέτωπη επίθεση ενάντια στους πιλότους και δεύτερον για να επισπεύσει τα σχέδια της για ιδιωτικοποίηση των αερογραμμών. Ο Αγγελής, ο εκπρόσωπος τύπου των Κυπριακών Αερογραμμών αποκάλεσε τους πιλότους "κακομαθημένους και υπέρ-προνομιούχους". Η απειλή ότι οι πιλότοι με τις "παράλογες" απαιτήσεις τους σπρώχνουν την εταιρεία στην ιδιωτικοποίηση ή στο κλείσιμο, στοχεύει προς δύο κατευθύνσεις. Πρώτον να φορτώσει τα οικονομικά προβλήματα της εταιρείας στους πιλότους, δηλ. στους παράλογα, τάχα, ψηλούς μισθούς και τα πολλά ωφελήματα και να περάσει το μήνυμα ότι ο μόνος τρόπος για να ορθοποδήσει είναι νέες θυσίες και παραχωρήσεις από αυτούς. Δεύτερον, ενώ η διοίκηση της εταιρείας με συμπαραστάτη την κυβέρνηση, εδώ και μια δεκαετία μεθοδεύουν την πορεία προς την ιδιωτικοποίηση, ξεδιάντροπα και με χυδαία υποκρισία διαλαλούν τώρα, ότι δήθεν οι εργαζόμενοι κατάντησαν την εταιρία μη ανταγωνιστική και μη βιώσιμη στις συνθήκες ελευθεροποίησης των αερομεταφορών, γι' αυτό επιβάλλεται η εξυγίανση της από ένα "στρατηγικό επενδυτή".

Από δίπλα οι οργανώσεις ΚΕΒΕ και ΟΕΒ, "αγανακτισμένες" απαιτούν από τον Κληρίδη άμεση ψήφιση του νόμου για κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας στις "ουσιώδεις" - για τα συμφέροντα τους - υπηρεσίες.

Όσον αφορά τους πιλότους, ανεπιφύλακτα τους υποστηρίζουμε απέναντι στις επιθέσεις της εργοδοσίας, της κυβέρνησης, των εργοδοτικών οργανώσεων και ξεσκεπάζουμε την υποκρισία και τα ψέματα όλων αυτών, επιχειρηματολογώντας ότι για τα προβλήματα της εταιρίας υπεύθυνη είναι η παγκόσμια οικονομική κρίση και ο άγριος ανταγωνισμός ανάμεσα στις αεροπορικές εταιρίες και όχι οι "αχόρταγοι υπέρ-προνομιούχοι" πιλότοι, που οι σημαντικές τους παραχωρήσεις μέσα σ' αυτή την δεκαετία το μόνο που κατάφεραν είναι να κάνουν την εργοδοσία ακόμα πιο αδίστακτη στις απαιτήσεις της.

Υπάρχει όμως ένα αδύνατο σημείο για τους πιλότους και των δύο εταιριών σ' αυτή την απεργία. Το αίτημα των μελών της ΠΑΣΥΠΙ, τους φέρνει σε σύγκρουση με τους συνάδελφους τους, της Eurocypria, πού διεκδικούν αποκλειστικά για τους ίδιους τις κενές θέσεις κυβερνητών στην εταιρία.

Η ρίζα της σημερινής διάσπασης ανάμεσα στους πιλότους των δύο εταιριών και μιας "μόνιμης πληγής" στις σχέσεις τους, είναι η δημιουργία της θυγατρικής των Κυπριακών Αερογραμμών, Eurocypria το 1992. Οι συνθήκες εργασίας, οι μισθοί και τα ωφελήματα των εργαζομένων στη θυγατρική εταιρία είναι κατά πολύ χειρότερα των αντίστοιχων στις Κυπριακές Αερογραμμές, αντί να ισχύει μια ενιαία συλλογική σύμβαση.

Με αυτό τον τρόπο η διεύθυνση της εταιρίας αυξάνει τα κέρδη της εργοδοτώντας πιο φτηνό προσωπικό και δημιουργώντας δύο κατηγορίες πιλότων με "φαινομενικά" αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα.

Οι πιλότοι και των δύο συντεχνιών, όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, βρέθηκαν πολλές φορές μέχρι τώρα στο στόχαστρο της διεύθυνσης και της κυβέρνησης που κάθε φορά χρησιμοποιούν τη μια κατηγορία εργαζομένων ενάντια στην άλλη, όπως κατηγόρησαν τώρα τους πιλότους της ΠΑΣΥΠΙ ότι υπονόμευαν "τους πόρους ζωής δυο χιλιάδων υπαλλήλων της εταιρίας", υπονοώντας ότι με την απληστία τους θα οδηγήσουν την εταιρία στο κλείσιμο.

Απαραίτητη προϋπόθεση για τη νικηφόρα αντεπίθεση των πιλότων και γενικότερα των εργαζόμενων στις Κυπριακές Αερογραμμές είναι η ενότητα, μια ενότητα που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από τον συντονισμό των αγώνων και την ενοποίηση των αιτημάτων τους.

Προς αυτή την κατεύθυνση θα έπρεπε να έβλεπαν και οι πιλότοι και όχι σε λύσεις, όπως συμμετοχή στο διοικητικό συμβούλιο ή αγορά μετοχών της εταιρίας που αδυνατίζουν την θέση τους σαν εργαζόμενους.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΨΑΡΑΔΕΣ

Εριξαν δίχτυα στο προεδρικό

Τα ΜΑΔΔ κτύπησαν τους ψαράδες, έξω απο το προεδρικό, με τον πιο άγριο και βάναυσο τρόπο επειδή απλώς ζητούσαν να συναντηθούν με τον πρόεδρο. Ο Κληρίδης αντί να δεχτεί τους ψαράδες, αρνήθηκε να συναντήσει ακόμα και την αντιπροσωπεία τους.

Αυτή την υποδοχή έιχαν οι ψαράδες έξω απο το προεδρικο

Αυτή η προκλητική στάση εξόργισε τους ψαράδες, οι οποίοι αγανακτισμένοι έκοψαν την λεωφόρο έξω απο το προεδρικό. Τότε τα ΜΑΔΔ άρχισαν να κτυπούν αδιάκριτα νέους και γέρους ακόμα και κόσμο που δεν είχε πάρει μέρος στα επεισόδια. Σύμφωνα με καταγγελίες των ψαράδων απο νωρίς οι μπάτσοι τους προκαλούσαν και τους κτυπούσαν αδικαιολόγητα. Τόση ήταν η βιαιότητα της αστυνομίας που έμοιαζε με τις εικόνες που είδαμε όταν ξυλοφόρτωναν τους μετανάστες στα αστυνομικά κελιά στη Λάρνακα. Άνθρωποι πεσμένοι στο έδαφος, αβοήθητοι και τα αστυνομικά γκλοπ να συνεχίζουν να κτυπούν. Οι ψαράδες κατάφεραν με τις απειλές τους ότι θα μπουκάρουν στο προεδρικό, να απελευθερώσουν όλους όσους είχαν συλλάβει πριν οι μπάτσοι.

Συνέχισαν την διαμαρτυρία τους έξω απο το προεδρικό φωνάζοντας συνθήματα στον Κληρίδη και τους μπάτσους όπως «Χούντα και δικτατορία», «εμείς πληρώνουμε τους μισθούς σας και εσείς μας σπάσατε στο ξύλο» «Θα πεθάνουμε της πείνας και σης μας κτυπάτε» «Θα μπορούσε να είμαστε πατεράδες σας».

Τα αιτήματα των ψαράδων είναι δίκαια και δεν στρέφονται ενάντια στα δελφίνια, όπως θέλουν να τους παρουσιάσουν. Ζητούν ουσιαστική αποζημίωση για τα κατεστραμμένα δίχτυα τους απο τα δελφίνια. Να σταματήσουν οι χαριστικές άδειες σε μη επαγγελματίες ψαράδες πράγμα που αυτή η Κυβέρνηση μοιράζει απλόχερα σε ευνοούμενους της «μεγαλοκαρχαρίες». Ζητούν την δημιουργία αλιευτικών καταφυγίων και εφαρμογή της νομοθεσίας για την αλιεία και τα αλιευτικά καταφύγια. Ο Κληρίδης όμως τους κοροϊδεύει εδώ και τρία χρόνια και κανένα πρόβλημα τους δεν λύθηκε.

Ο Κληρίδης και οι υπουργοί του όταν πρόκειται για απεργούς και άλλους απλούς και φτωχούς ανθρώπους που έχουν κάποιο πρόβλημα αρνούνται επίμονα να τους δεχτούν. Οι πόρτες όμως των υπουργείων και του προεδρικού ειναι ορθάνοιχτες για τους βιομήχανους και τους ξενοδόχους. Όλα τα αιτήματα τους τα ικανοποιεί άμεσα και τους μοιράζει εκατομμύρια απλόχερα σαν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές.

Ο Ρολάνδης αναφερόμενος στο ότι πολλοί τον τελευταίο καιρό διαδηλώνουν έξω απο το προεδρικό δήλωσε πως: «*οι μάχες έξω απο το προεδρικό δεν ειναι φαινόμενο σε υγιείς κοινωνίες*». Αρρωστημένη είναι η ίδια η κυβέρνηση Κληρίδη και οι υπουργοί της. Οι μάχες έξω απο το προεδρικό είναι σημάδι όχι μόνο υγιούς αλλά και ζωντανού κινήματος, το οποίο αντιστέκεται και παλεύει για να ξεφορτωθεί την κυβέρνηση των αφεντικών.

Τελικά η κυβέρνηση υποχώρησε μπροστά στην αποφασιστικότητα των ψαράδων και ο Κληρίδης κανόνισε να τους δεχτεί και να συζητήσουν τα αιτήματα τους. Οι ψαράδες έχουν δίκαιο και με τις δυναμικές κινητοποιήσεις τους και την συμπαράσταση των άλλων εργαζομένων μπορούν να κερδίσουν.

Η απεργία στα ξενοδοχεία

Μπορούσε να τσακίσει τον Λόρδο

Συμπληρώνονται περισσότερο από πέντε μήνες απεργίας στα ξενοδοχεία του Λόρδου και το Δικαστήριο απεφάσισε τη δικαίωση των απεργών και την ακύρωση του διατάγματος του Λόρδου που απαγόρευε την συγκέντρωση των απεργών έξω από τα ξενοδοχεία. Μια δικαίωση που έρχεται καθυστερημένα αφού οι περισσότεροι εργαζόμενοι έχουν πάει στα σπίτια τους ή έχουν βρει αλλού δουλειά.

Οι συντεχνίες αντί να κλιμακώσουν τον αγώνα στα ξενοδοχεία, είχαν δεχθεί την δημιουργία μιας διερευνητικής επιτροπής που έσπασε την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων. Εκεί που ο αγώνας άρχισε να κλιμακώνεται, οι απεργοί ήταν αγανακτισμένοι από τις τόσες μέρες απεργίας μέσα στην ζέστη και στο κρύο, η δημιουργία της διερευνητικής επιτροπής λειτούργησε πυροσβεστικά, στέλλοντας τους απεργούς στα σπίτια τους. Έγινε μια 6ωρη απεργία στα ξενοδοχεία αλλά ήταν πολύ μικρής διάρκειας για να αναγκάσει την κυβέρνηση και τους ξενοδόχους να υποχωρήσουν.

Οι συντεχνίες έπρεπε να έσπαζαν το διάταγμα που βγήκε στην αρχή από το δικαστήριο υπέρ του Λόρδου, στην πράξη, με παναπεργία σ' όλα τα ξενοδοχεία και συλλαλητήρια έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου. Μόνο με τέτοιο τρόπο οι εργαζόμενοι θα έβρισκαν το δίκαιο τους και όχι μέσα από την διερευνητική επιτροπή που αποτελείται απο διακστές και άλλους παρόμοιους τύπους. Μια τέτοια επιτροπή, εκτός που δεν μπορεί να δικαιώσει τον αγώνα των εργαζομένων, στο τέλος μπορεί να καταντήσει θεσμός για κάθε εργασιακή διαφορά και αντί οι συντεχνίες να προχωρούν σε απεργίες, να περιμένουν μέσα από γραφειοκρατικές διαδικασίες να τους λύνουν τα προβλήματα.

Με αυτή την κίνηση ο αγώνας έφυγε απο τα χέρια των απεργων και πέρασε στα χέρια των δικαστών που όρισε το υπουργείο.

Οι συντεχνίες έπρεπε να εκμεταλλευτούν από την αρχή την μεγάλη αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων και τη μεγάλη συμπαράσταση που βρήκαν από τους υπόλοιπους κλάδους και να οργανώσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα. Αυτό το αίτημα έκφραζε και το σύνθημα που φώναζαν πολλές φορές οι απεργοί: «Η εργατιά παλεύει και θα νικήσει, με παναπεργία τον Λόρδο θα τσακίσει».

Ακόμα και σήμερα αυτό το σύνθημα δείχνει το δρόμο της νίκης. Αν οι συντεχνιακοί δεν θέλουν να καταγράψουν ένα ακόμα ξεπούλημα ενός μεγάλου αγώνα στο ενεργητικό τους, θα πρέπει να κόψουν τα μισόλογα και τις υποχωρήσεις και να προχωρήσουν σε παναπεργία. Οι αγωνιστές ξενοδοχοϋπάλληλοι που για πέντε μήνες έδιναν καθημερινά το παρόν τους έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου θα πρέπει να οργανωθούν και να πιέσουν τους συντεχνιακούς προς αυτή τη κατεύθυνση.

Μαρία Κωνσταντίνου.

Ερυθροποιητίνη και κυτταροστατικά

Η λιτότητα κίνδυνος θάνατος για ασθενείς και νοσηλευτές

Τελευταία η κατάσταση στα νοσοκομεία και την δημόσια υγεία έχει καταντήσει κίνδυνος θάνατος για την υγεία των ασθενών αλλά και του νοσηλευτικού προσωπικού. Η έλλειψη ερυθροποιητίνης (φάρμακο για τους νεφροπαθείς) τους αναγκάζει να υποβάλλονται σε μεταγγίσεις και απειλεί τις ίδιες τις ζωές τους. Ακόμα η έλλειψη προστατευτικών μέτρων για όσους χειρίζονται κυτταροστατικά φάρμακα απειλεί την υγεία και την ζωή των νοσηλευτών.

Αυτές η εγκληματικές παραλήψεις ήρθαν να προστεθούν δίπλα στις μόνιμες ελλείψεις φαρμάκων, ιατρών, νοσηλευτών και ιατρικού εξοπλισμού στα νοσοκομεία. Αυτές οι ελλείψεις είναι που οδηγούν στις ουρές στα εξωτερικά ιατρεία και τις πρώτες βοήθειες και στη καθημερινή ταλαιπωρία των εργαζομένων και των συνταξιούχων.

Ελλειψεις

Η έλλειψη ερυθροποιητίνης εμφανίσθηκε εδώ και τρεις μήνες κι' όμως το Υπουργείο Υγείας υποκριτικά δήλωνε άγνοια. Μετά διαβεβαίωνε πως κανενός νεφροπαθή δεν κινδυνεύει η ζωή του, αφού θα μπορούσε να κάνει μετάγγιση! Όταν όμως οι καταγγελίες έπαιρναν διαστάσεις και αναγκάστηκε ακόμα και η Επίτροπος Διοικήσεως να διατάξει την διεξαγωγή έρευνας ο Σολωμής έριξε την ευθύνη για την έλλειψη ερυθροποιητίνης, σε κυκλώματα στο ιππόδρομο. (Η ερυθροποιητίνη χρησιμοποιείται για το ντοπάρισμα αλόγων.)

Όλα αυτά όμως ειναι στάχτη στα μάτια του κόσμου. Αν συνέβη κάτι τέτοιο μπορεί να εξακριβωθεί με αναλύσεις στα άλογα. Οι ελλείψεις στα φάρμακα ειναι μόνιμο φαινόμενο στα κρατικά νοσοκομεία, ιδιαίτερα με τα ακριβά χάπια όπως αυτά για την χοληστερόλη και για τους καρδιοπαθείς, ώστε να τους αναγκάζουν να τα αγοράζουν απο τον ιδιωτικό τομέα. Η έλλειψη ερυθροποιητίνης απο το κρατικό φαρμακείο, (δεν πωλείται στα ιδιωτικά φαρμακεία) εμφανίστηκε για λόγους οικονομικής περισυλλογής. Σύμφωνα όμως με καταγγελίες των γιατρών του Νοσοκομείου Λάρνακας ποτέ δεν είχαν τις απαραίτητες ποσότητες για τους ασθενείς τους, παρόλο που ξέρουν ακριβώς πόσοι είναι οι νεφροπαθείς και πόσες ποσότητες χρειάζονται τους έδιναν μόνιμα τις μισές.

Κυτταροστατικά

Χειρότερα όμως τραβούν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία. Χαρακτηριστικά νοσοκόμα βρέθηκε με σοβαρή βλάβη στο συκώτι λόγω έλλειψης προστατευτικών μέτρων στην χρήση κυτταροστατικών φαρμάκων. Με πικρία η συγκεκριμένη νοσοκόμα δήλωνε ***«δίνουμε ζωή σε άλλους και χάνουμε την δική μας»*** Κι' όμως μπορούσε να μη είχε πάθει τίποτε, αν της παρείχαν τα κατάλληλα προστατευτικά μέσα. Με ανάλογες σοβαρές παθήσεις υποφέρουν και άλλες νοσοκόμες, αλλά φοβούνται να μιλήσουν και παρέμειναν ανώνυμες.

Αυτά τα φάρμακα ειναι χημικά παρασκευάσματα τα οποία καθυστερούν την ανάπτυξη του όγκου. Όσοι όμως χειρίζονται αυτά φάρμακα χωρίς προστατευτικά μέτρα μπορούν να έχουν αλλαγές στα χρωματοσώματα τους με πιθανές τερατογενέσεις, ή μπορεί να τους προκαλέσουν καρκίνο. Παρουσιάζουν ακόμα συμπτώματα πονοκεφάλων, τριχόπτωσης, βήχα διάρροια, αναγούλες, ζαλάδες και άλλες χρόνιες παθήσεις.

Παρόλο που ή έλλειψη προστατευτικών μέτρων προκαλεί όλους αυτούς τους κινδύνους σ' όλα τα κρατικά Νοσοκομεία στη Κύπρο με εξαίρεση αυτό της Λευκωσίας δεν υπάρχει κουβούκλιο ασφαλείας, το οποίο είναι αναγκαίο για την ετοιμασία των συγκεκριμένων φαρμάκων. Ακόμα και αυτό του Νοσοκομείου Λευκωσίας το έχουν βάλει σε χώρο όπου διακινούνται οι ασθενείς που υποβάλλονται σε χημειοθεραπεία πράγμα πολύ επικίνδυνο αφού αυτό πρέπει να μπει σε απομονωμένο δωμάτιο. Ακόμα τα κυτταροστατικά φάρμακα πρέπει να τα χειρίζονται κατάλληλα εκπαιδευμένοι κλινικοί φαρμακοποιοί και όχι νοσηλευτές όπως στην Κύπρο.

Πρέπει ακόμα όσοι τα χειρίζονται να χρησιμοποιούν όχι απλή ιατρική μάσκα αλλά ειδικό αναπνευστήρα με υψηλής απόδοσης φίλτρο και διπλά γάντια που να αλλάζονται κάθε μία ώρα. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν εφαρμόζεται στα Νοσοκομεία με αποτέλεσμα οι νοσοκόμοι, οι γιατροί ακόμα και οι καθαρίστριες που πετούσαν τα απορρίμματα να κινδυνεύουν απο χρόνιες παθήσεις και να προσβληθούν με καρκίνο.

Βλάφτει σοβαρά την υγεία

Σ' αυτή την επικίνδυνη κατάσταση για την υγεία και την ζωή των ασθενών και των νοσηλευτών, έχουν οδηγήσει οι περικοπές και η πολιτική λιτότητας της κυβέρνησης Κληρίδη στην δημόσια υγεία. Έχουν διαλύσει την δημόσια υγεία για να εξοικονομίσουν λεφτά κάνοντας ταυτόχρονα και μιά καλή πάσα στους κλινικάρχες του ιδιωτικού τομέα.

Όταν πρόκειται για την δημόσια υγεία και τις κοινωνικές παροχές δεν υπάρχουν λεφτά λέει η κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή όμως δίνει απλόχερα για στρατιωτικούς εξοπλισμούς, για τα Τ.80 και τους S 300 και χαρίζει εκατομμύρια στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους σαν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές. Ετοιμάζονται να δώσουν 2.5 εκατομμύρια λίρες για τα καλλιστεία για την Μις Υφήλιος ενώ οι νεφροπαθείς πεθαίνουν απο ελλείψεις ερυθροποιητίνης.

Αυτή η κυβέρνηση βλάπτει σοβαρά την υγεία μας και πρέπει να φύγει. Αυτή η κατάσταση μπορεί να αλλάξει μόνο μέσα απο τους αγώνες και τις κινητοποιήσεις πρώτα και κύρια των εργαζομένων στα νοσοκομεία και την δημόσια υγεία. Χρειάζεται να καταγγέλλουν άμεσα αυτές τις ελλείψεις και να ζητήσουν την συμπαράσταση των άλλων εργαζομένων. Μέσα απο τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις των ίδιων των εργαζομένων μπορούν να αλλάξουν και οι συνθήκες εργασίας για το ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό, ώστε να δουλεύει ανθρώπινα και με ασφάλεια αλλά και οι εργαζόμενοι και οι απλοί άνθρωποι να μπορούν να απολαμβάνουν πραγματική ιατρική φροντίδα και περίθαλψη δωρεάν.

Νίκος Αγιομαμίτης

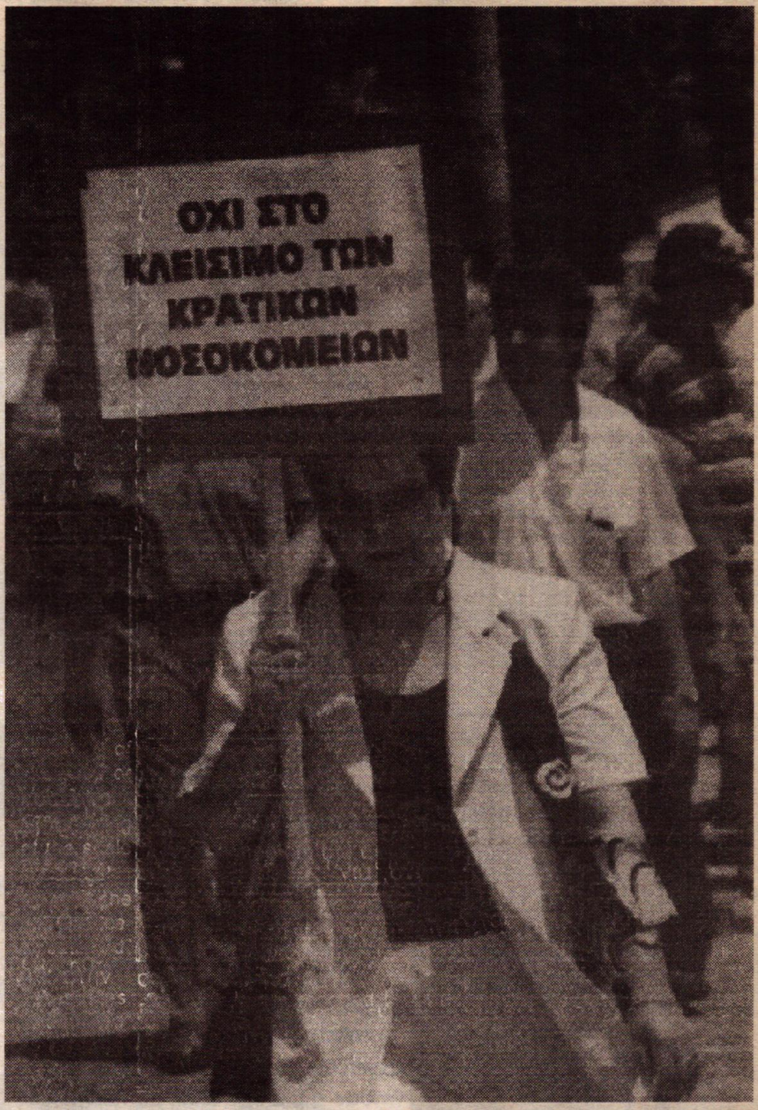

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ

Κυβέρνηση και αφεντικά φταίνε για την ανεργία

Οι συντεχνίες των οικοδόμων κατέβηκαν σε στάσεις εργασίας σε όλες τις πόλεις μέσα στον Ιούνη, ενάντια στην ανεργία και τις απολύσεις. Η κρίση στις οικοδομές έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις την τελευταία περίοδο και πολλοί οικοδόμοι είναι άνεργοι ενώ τα μεροκάματα είναι χτυπημένα και οι συνθήκες δουλειάς δύσκολες.

Δυστυχώς όμως οι ηγεσίες των συντεχνειών έδωσαν στην απεργία των οικοδόμων ρατσιστικό περιεχόμενο. Το κύριο σύνθημα των κινητοποιήσεων ήταν να ανασταλούν οι άδειες εργασίας που έχουν δωθεί σε ξένους εργάτες. Το πανώ που ετοίμασαν οι συντεχνίες για την απεργία έγραφε: «χιλιάδες οι άνεργοι οικοδόμοι, χιλιάδες οι παράνομοι αλλοδαποί». Αυτό είναι μιά ρατσιστική εξίσωση όμοια με αυτή που κάνει ο φασίστας Λε Πέν στη Γαλλία ή με αυτή που έκαναν οι Ναζί του Χίτλερ ενάντια στους εβραίους.

Είναι αίσχος και ντροπή αυτή η στάση της ηγεσίας των συντεχνιών και δυό φορές ντροπή όταν απειλούν ότι θα κατεβαίνουν οι ίδιοι στις οικοδομές για να βρίσκουν τους ξένους που δουλεύουν παράνομα και να τους συλλαμβάνουν.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της στάσης και απαίτησης των συντεχνειών η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει μιά νέα επιχείρηση «σκούπα» ενάντια στους ξένους και «σαρώνει» καθημερινά τις πλατείες και τους συλλαμβάνει κατα δεκάδες και απελαύνει όσους έχει λήξει η άδεια παραμονής τους.

Οι ξένοι εργάτες συμμετείχαν σε προηγούμενες απεργίες των οικοδόμων παρά το ότι κινδύνευαν να τους διώξουν τ' αφεντικά. Σήμερα στρέφονται και οι συντεχνίες εναντίον τους

Η ρατσιτική αυτή στάση των συντεχνιών στη πραγματικότητα όχι μόνο δεν πρόκειται να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ανεργίας αλλά θα το κάνει χειρότερο. Αποπροσανατολίζει τους οικοδόμους απο τα πραγματικά αίτια της κρίσης και της ανεργίας στις οικοδομές και αδυνατίζει την πάλη τους ενάντια στους πραγματικούς υπεύθυνους.

Δέν ειναι οι ξένοι που φταίνε για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα στις οικοδομές αλλά οι καπιταλιστές που δέν κάνουν επενδύσεις στις κατασκευές και η κυβέρνηση που δέν δίνει λεφτά για να κατασκευαστούν έργα, δρόμοι, σχολεία, νοσοκομεία, παιδικοί σταθμοί και πολλά άλλα που χρειάζονται. Πρόσφατα μάλιστα αποφάσισε να περιορίσει τα στεγαστικά δάνεια που δίνουν οι τράπεζες, οι συνεργατικές και ο Οργανισμός Χρηματοδότησης Στέγης.

Δέν ειναι οι ξένοι που ρίχνουν τα μεροκάματα αλλά οι εργοδότες με την ανοχή μάλιστα πολλές φορές της ηγεσίας των συντεχνιών που δέχεται να υπογράφει συμβάσεις με χαμηλότερους μισθούς πρόσληψης και κατάργηση κεχτημένων, όπως έγινε στη Δημόσια Υπηρεσία, τους Ημικρατικούς Οργανισμούς, στις τράπεζες και πιό πρόσφατα στους ξενοδοχοϋπαλλήλους.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών θα έπρεπε αντι να τα βάζουν με τους ξένους εργάτες που είναι και αυτοί θύματα του ίδου προβλήματος, της κρίσης και της ανεργίας στη χώρα τους που τους αναγκάζει να ξενητευτούν, θα έπρεπε να τα βάζουν με τον πραγματικό υπεύθυνο για τη κρίση, με την απληστία των καπιταλιστών και το βάρβαρο ανταγωνιστικό τους σύστημα. Θα έπρεπε να κοντράρουν τις απολύσεις και τα κλεισίματα με απεργίες, κινητοποιήσεις και καταλήψεις και όχι να στρέφουν τους εργαζόμενους στον ρατσισμό καλιεργώντας τους την εικόνα οτι για τα προβλήματα τους φταίνε οι ξένοι.

Είναι ντροπή σε μιά χώρα που το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης έχει γνωρίσει την εμπειρία της μετανάστευσης και του «ξένου» εργάτη, στην Αγγλία, την Αυστραλία, την Βουλγαρία ή τις Αραβικές Χώρες να κρατάμε μιά τέτοια στάση. Πώς θα μας φαίνονταν αν οι βρετανοί εργαζόμενοι γύριζαν τα εργοστάσια και τα ραφτάδικα του Λονδίνου καί του Μάντσεστερ για να «συλλαμβάνουν» ελληνοκύπριους «παράνομους» εργάτες που πήγαν εκεί για να δουλέψουν και να ζήσουν τις οικογένειες τους;

Οι ξενοι εργάτες είναι ταξικά μας αδέλφια. Το πραγματικό πρόβλημα είναι τ' αφεντικά και το βρώμικο καπιταλιστικό τους σύστημα. Αυτούς είναι που πρέπει να παλέψουμε για να ξεφορτωθούμε. Σ' αυτή τη πάλη είναι απαραίτητη η μεγαλύτερη ταξική ενότητα των εργατών, ανεξάρτητα απο καταγωγή, φυλή, θρησκεία ή εθνότητα. Γι'αυτό και είμαστε αντίθετοι σε όλες τις διακρίσεις και τους ρατσιστικούς περιορισμούς για την είσοδο και την εργοδότηση των ξένων εργατών.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Τι να διαβάσετε στις διακοπές

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Υπάρχει ένας πλατιά διαδεδομένος μύθος ότι ο Μαρξισμός είναι δύσκολος. Το μύθο αυτό τον διαδίδουν οι εχθροί του σοσιαλισμού.

Στην πραγματικότητα οι βασικές ιδέες του Μαρξισμού είναι πολύ απλές. Εξηγούν, όπως δεν καταφέρνει να το κάνει καμιά άλλη θεωρία, την κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε. Βοηθούν να καταλάβουμε έναν κόσμο που τσακίζεται απο κρίσεις, τη φτώχια που υπάρχει κάτω απο τα πλούτη, τα πραξικοπήματα και τις στρατιωτικές διχτατορίες, τον τρόπο που καταπληκτικές εφευρέσεις μπορεί να καταλήξουν να ρίχνουν εκατομμύρια ανθρώπους στην ανεργία, τις «δημοκρατίες» που χρηματοδοτούν βασανιστές και τις πρώην «σοσιαλιστικές» χώρες που απειλούσαν η μία την άλλη με πυρηνικούς πυραύλους.

Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία

Πώς θα είναι η ζωή σε μια σοσιαλιστική κοινωνία; Πώς θα λύσει ο σοσιαλισμός προβλήματα που σήμερα μοιάζουν «άλυτα», όπως η φτώχεια και η ανεργία; Θα μπορέσουν οι εργάτες να οργανώσουν την οικονομία έτσι ώστε να μην υπάρχουν κρίσεις όπως σήμερα; Η σοσιαλιστική επανάσταση θα εξαλείψει τον ρατσισμό και την καταπίεση των γυναικών; Θα υπάρχει ελευθερία ή θα μοιάζει με τα σταλινικά καθεστώτα; Αυτές τις ερωτήσεις και πολλές άλλες παρόμοιες αντιμετωπίζουν συνέχεια οι σοσιαλιστές. Αν λοιπόν έχουν στόχο να πείσουν τον κόσμο ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι μόνο αναγκαίος αλλά και εφικτός, πρέπει να τις απαντήσουν.

Αυτό το μικρό βιβλίο χρησιμοποιεί τις βασικές ιδέες του Μαρξισμού και την εμπειρία των εργατικών επαναστάσεων του αιώνα μας για να ξεδιπλώσει το όραμα της μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας, ένα όραμα που μας είναι απαραίτητο στην πάλη ενάντια στον καπιταλισμό σήμερα.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ: Τι είναι και πώς παλεύεται

Το βιβλίο αυτό είναι μια ανάλυση του ρατσισμού. Ερμηνεύει τη γέννηση, την ανάπτυξη και τη σημερινή αναβίωση του ρατσισμού, με βάση τις ανάγκες και τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Ξεσκεπάζει τα ιδεολογήματα που καλύπτουν τη ρατσιστική προπαγάνδα. Αναζητά τις απαντήσεις στο ρατσισμό μέσα στον κοινό αγώνα των εργατών, ανεξάρτητα απο φύλο, φυλή ή εθνότητα, για την ανατροπή του καπιταλισμού, για το σοσιαλισμό.

«Οι επαναστατικές ιδέες του Καρλ Μαρξ»

Στις 250 σελίδες του βιβλίου "Οι επαναστατικές ιδέες του Καρλ Μαρξ" θα βρείτε τι πραγματικά είπε ο Μαρξ: για την ιστορία και για το πώς αλλάζει ο κόσμος, για το σύστημα και τις κρίσεις του, για τη δύναμη που μπορεί να φέρει την αλλαγή, για τη μελλοντική κοινωνία.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, οπλιστείτε με τις ιδέες του. Είναι απαραίτητες για κάθε αγώνα που δίνουμε σήμερα, είναι το καλύτερο στήριγμα στις μάχες για ν' απαλλάξουμε τον κόσμο από την φτώχεια, την ανεργία, τον πόλεμο.

Οπως σημειώνει στον επίλογο του βιβλίου του ο συγγραφέας: "Δεν μπορούμε απλά να παρατηρούμε τον κόσμο, πρέπει να ριχτούμε οι ίδιοι, όπως έκανε ο Μαρξ, στο πρακτικό καθήκον να χτίσουμε ένα επαναστατικό κόμμα ριζωμένο μέσα στη ζωή και τους αγώνες της εργατικής τάξης. 'Οι φιλόσοφοι εξηγούσαν τον κόσμο' έγραψε ο Μαρξ 'το ζήτημα, όμως, είναι να τον αλλάξουμε'. Αν ο Μαρξισμός δικαιώνεται, πρέπει πάνω απ' όλα να τον χρησιμοποιήσουμε σαν οδηγό για δράση".

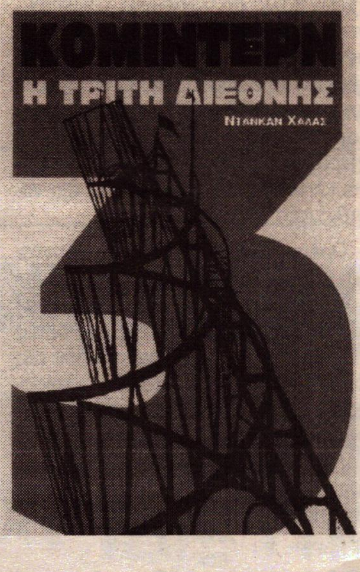

ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ Η Γ' Διεθνής

Το βιβλίο "Κομιντέρν - Η Τρίτη Διεθνής" είναι το πιο πρόσφατο βιβλίο που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία. Συγγραφέας του είναι ο Ντάνκαν Χάλας, στέλεχος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Βρετανία που έχει ξεκινήσει τη θητεία του στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '40.

Τα επίσημα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα της Β' Διεθνούς, είχαν προδώσει τις αρχές τους και είχαν ταχθεί με την μεριά των άρχουσων τάξεων της κάθε χώρας, στη διάρκεια της σφαγής του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Μετά το τέλος του, οι ηγεσίες τους στάθηκαν με όλες τις δυνάμεις τους στο πλευρό της αστικής τάξης απέναντι στην επαναστατική έκρηξη της εργατικής τάξης σε όλες τις χώρες. Γι' αυτό, από πολύ νωρίς ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι καλούσαν για τη δημιουργία μιας άλλης πραγματικά επαναστατικής Διεθνούς.

Το βιβλίο περιγράφει την γέννηση, τις ιδέες και τους βασικούς σταθμούς της διαδρομής της Γ' Διεθνούς. Είναι ίσως το μοναδικό βιβλίο που κυκλοφορεί σήμερα στα ελληνικά γι' αυτά τα ζητήματα.

Τα λόγια της ιδρυτικής διακήρυξης της Κομμουνιστικής Διεθνούς γραμμένα από τον Τρότσκι, το Μάρτη του 1919 εκφράζουν με τον καλύτερο τρόπο τις βασικές της αρχές:

"Απορρίπτοντας τη δειλία, τα ψέματα και τη διαφθορά των ξεπερασμένων επίσημων σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, εμείς οι κομμουνιστές, ενωμένοι στην Τρίτη Διεθνή, θεωρούμε ότι είμαστε η συνέχεια των ηρωικών προσπαθειών μιας μεγάλης σειράς επαναστατών από τον Μπαμπέφ μέχρι τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και τον Καρλ Λήμπνεχτ... Καθήκον μας είναι να γενικεύσουμε τις εμπειρίες της εργατικής τάξης, να ξεκαθαρίσουμε το κίνημα από το διαλυτικό μείγμα του ρεφορμισμού και του σοσιαλ-πατριωτισμού... να κινητοποιήσουμε τις δυνάμεις όλων των γνήσιων επαναστατικών κομμάτων της παγκόσμιας εργατικής τάξης και μ' αυτόν τον τρόπο να διευκολύνουμε και να επιταχύνουμε τη νίκη της επανάστασης σε όλο τον κόσμο."

Στην πάλη μας ενάντια στον καπιταλισμό και τον πόλεμο σήμερα, η επαναστατική παράδοση των πρώτων χρόνων της Κομιντέρν είναι αναντικατάστατη. Αυτό το βιβλίο είναι ο καλύτερος τρόπος για νέους αγωνιστές να έρθουν σε επαφή με αυτή την παράδοση.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

7/7: Η δίκη και η καταδίκη του Οτσαλάν

14/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα του '74

21/7: Ρατσισμός: ποιούς οφελεί και πως παλεύεται.

28/7:Πως κερδίθηκαν οι διακοπές

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

7/7: Η δίκη και η καταδίκη του Οτσαλάν

14/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα του '74

22/7: Ρατσισμός: ποιούς οφελεί και πως παλεύεται.

29/7: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαΐδας 8:30μ.μ.

7/7: Βαλκανικοί πόλεμοι 1912 -13

14/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα του '74

21/7: Ρατσισμός: ποιούς οφελεί και πως παλεύεται.

28/7:Πως κερδίθηκαν οι διακοπές

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

7/7: Η δίκη και η καταδίκη του Οτσαλάν

14/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα του '74

21/7: Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

28/7: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Παρασκευή στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

9/7: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

16/7: 25 χρόνια απο το πραξικόπημα στη Κύπρο

22/7: Ρατσισμός: ποιούς οφελεί και πως παλεύεται.

30/7:Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

Η Εργατική Δημοκρατία είναι μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσία
Fax - τηλ. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια
Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Εθνικισμός, πόλεμος και εθνικά ξεκαθαρίσματα

Διεθνισμός και εργατικοί αγώνες η απάντηση

Ο πόλεμος του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία, η εθνικιστική έξαρση που προκάλεσε και το εθνικό ξεκαθάρισμα σε βάρος των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου αλλά και των Σέρβων από τον UCK για πολλούς είναι η απόδειξη ότι ο εθνικισμός είναι ένα φυσικό και βαθιά ριζωμένο αίσθημα μέσα στις μάζες και αναπόφευκτα θα οδηγεί σε τέτοιες ακραίες καταστάσεις.

Οι σκηνές φρίκης από τους ομαδικούς τάφους στο Κόσοβο και τα καραβάνια των προσφύγων, Αλβανών και Σέρβων που φεύγουν τρομαγμένοι για να σωθούν μοιάζουν να επιβεβαιώνουν αυτή την αντίληψη. Μοιάζουν να δικαιώνουν τις θεωρίες που μιλούν για την επιβεβαίωση του έθνους σαν κάτι το φυσικό και αιώνιο και παρουσιάζουν τον εθνικισμό σαν κυρίαρχο μέσα στην εργατική τάξη.

Είναι αλήθεια ότι πολλοί εργάτες πιστεύουν ότι το έθνος είναι κάτι το φυσικό, που υπήρχε από πάντα, ταυτίζονται με αυτό, και πιστεύουν πως ότι ωφελεί το έθνος, ωφελεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και τους ίδιους.

Τα πράγματα όμως δεν είναι καθόλου έτσι. Ο εθνικισμός δεν είναι κάτι που το φέρνει μαζί της η εργατική τάξη ή που έχει σχέση με τα συμφέροντα της αλλά είναι κάτι που της δίνεται από τα πάνω, κάτι ξένο που της το φορτώνει η αστική τάξη.

Οι αστοί προσπαθούν να πείθουν τους εργάτες ότι όλοι ανήκουμε στην ίδια «ομάδα», έχουμε κοινά συμφέροντα και κοινούς εχθρούς και ότι όλοι ενωμένοι, εργάτες και αφεντικά μαζί μπορούμε να καταφέρουμε πολλά πράγματα.

Εθνικισμός

Αυτό μπορεί να ίσχυε για την περίοδο των αστικών επαναστάσεων, και της δημιουργίας των πρώτων καπιταλιστικών εθνικών κρατών, αλλά σήμερα στην περίοδο του αναπτυγμένου καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού δεν έχει καμιά βάση.

Τότε η ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ευρώπη αναζητούσε χώρο για να λειτουργήσει, άρχιζε να επεκτείνεται και να ενοποιεί περιοχές που δεν είχαν σχέση προηγούμενα μεταξύ τους. Κόσμος που μιλούσε διαφορετική γλώσσα, είχε διαφορετική θρησκεία και συνήθειες βρέθηκε στην ανάγκη να οργανωθεί κάτω από μια ενιαία διοίκηση να μιλά μια κοινή γλώσσα για να μπορέσει να συνεννοηθεί και να λύσει τα προβλήματα του.

Τότε η ανάγκη για μια κοινή ταυτότητα, το έθνος, μπορούσε να είναι μια φυσική διαδικασία μέσα από την οποία όλοι, αστοί, αγρότες, εργάτες ταύτιζαν τον εαυτό τους και έδεναν την μοίρα τους με το έθνος και το εθνικό κράτος. Μέσα από αυτή τη διαδικασία οι αστοί αποχτούσαν τη δυνατότητα επάνδρωσης και ελέγχου της νέας μορφής διοίκησης ενώ για τους αγρότες σήμαινε μεγαλύτερη αγορά και για τους κατοίκους των πόλεων περισσότερες ευκαιρίες για να βρουν δουλειά.

Τα εθνικά κράτη όμως μέσα στο καπιταλισμό δεν δημιουργήθηκαν όλα μέσα από μια τέτοια ομαλή διαδικασία. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα που η δημιουργία νέων κρατών στηρίχτηκε στην εθνική καταπίεση και την βίαιη ενσωμάτωση και όχι στην εθελοντική συνένωση.

Ιμπεριαλισμός

Όσο πιο αργά μέσα στην εξέλιξη του καπιταλισμού δημιουργήθηκαν αυτά τα κράτη κι όσο λιγότερες ήταν οι δυνατότητες τους να προσφέρουν ένα αξιόπιστο όραμα οικονομικής ανάπτυξης και ενσωμάτωσης τόσο και περισσότερο ήταν υποχρεωμένα να καταφεύγουν στη βία. Ολόκληροι πληθυσμοί βρέθηκαν να ανήκουν στο ένα ή το άλλο εθνικό κράτος όχι σαν αποτέλεσμα της επιθυμίας τους, αλλά της βίαιης ενσωμάτωσης που καθοριζόταν από τα συμφέροντα και τους συσχετισμούς δυνάμεων των μικρών και μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Τα Βαλκάνια είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της διαδικασίας. Τα σύνορα στην περιοχή χαράχτηκαν σαν αποτέλεσμα πολέμων και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων με αποτέλεσμα τεράστια κομμάτια να βρεθούν ξεκομμένα σαν εθνικές μειονότητες μέσα σε κράτη που προσπάθησαν να τους ενσωματώσουν για να εμποδίσουν τη χρησιμοποίηση τους από τα κράτη μητροπόλεις για να προβάλουν διεκδικήσεις. Έτσι η Μακεδονία διαμελίστηκε ανάμεσα στην Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία. Αλβανοί, Κροάτες και Βόσνιοι, βρέθηκαν να ανήκουν στη Σερβία. Σέρβοι στην Αλβανία, τη Κροατία, τη Βοσνία και άλλοι αλλού.

Με παρόμοιους τρόπους διαμορφώθηκαν τα σύνορα των κρατών της Μ. Ανατολής. Καθορίστηκαν από τους Ευρωπαίους και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές που τραβούσαν ευθείες γραμμές πάνω στο χάρτη δημιουργώντας κράτη που δεν είχαν καμιά σχέση με την θέληση του πληθυσμού της περιοχής αλλά στόχευαν στο να εξασφαλίσουν φτηνό πετρέλαιο για τον εαυτό τους.

Τα περισσότερα σύνορα στον πλανήτη διαμορφώθηκαν με παρόμοιους τρόπους. Πολέμους, σφαγές, βίαιες μετακινήσεις πληθυσμών και εθνικά ξεκαθαρίσματα.

Παρόμοια βαρβαρότητα έδειξαν και τα καθεστώτα του Κρατικού Καπιταλισμοί της πρώην ΕΣΣΔ και της Α. Ευρώπης. Στη διαδικασία συγκρότησης και επέκτασης τους τα σταλινικά καθεστώτα ενσωμάτωσαν με τη βία λαούς και εθνότητες που βρέθηκαν στην πορεία τους, Αζέρους, Λετονούς, Λιθουανούς, Εσθονούς και άλλους.

Η έξαρση των πόλεμων και των συγκρούσεων, σήμερα σε λαούς που ως χτες ζούσαν ειρηνικά όπως στη πρώην Γιουγκοσλαβία, την Ρωσία, την Ινδία και το Πακιστάν δεν είναι αποτέλεσμα κάποιου ισχυρού εθνικισμού που επιστρέφει θριαμβευτικά αλλά της οικονομικής κρίσης που σπρώχνει τα διάφορα κομμάτια της άρχουσας τάξης να αναζητήσουν μέσα από τις αποσχίσεις και την δημιουργία αυτόνομων κρατών την διέξοδο και τη σωτηρία τους.

Αν σ' αυτή τη πορεία καταφέρνουν να τραβήξουν μαζί τους σημαντικές μάζες της εργατικής τάξης αυτό οφείλεται στην έλλειψη εναλλαχτικής πρότασης προς τα αριστερά.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι και πάλι η ίδια η Γιουγκοσλαβία. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80 οι λαοί που αποτελούσαν την πρώην Γιουγκοσλαβία ζούσαν μαζί ειρηνικά, δούλευαν μαζί, παντρεύονταν μεταξύ τους και τίποτα δεν τους χώριζε. Αντίθετα πολλές φορές βρέθηκαν μαζί σε μεγάλους αγώνες όπως το 1989 που βρέθηκαν να πολιορκούν το Γιουγκοσλαβικό κοινοβούλιο διεκδικώντας οικονομικά και δημοκρατικά αιτήματα. Για να ξεφύγουν από την κρίση οι διάφοροι εθνικιστές ηγέτες, όπως τον Μιλόσεβιτς, τον Τούτζμαν της Κροατίας, τον μουσουλμάνο Ιζετμπέκοβιτς, τον Γκλιγκόροφ και άλλους που έπαιξαν το χαρτί του εθνικισμού για να εξασφαλίσουν την ανοχή και τη στήριξη των «δικών τους», των ομοεθνών τους, για τις εξορμήσεις και τα αποσχιστικά σχέδια τους.

Αυτό ήταν που άνοιξε την πόρτα του τρελοκομείου και προκάλεσε την φρίκη του πολέμου και του εθνικού ξεκαθαρίσματος στην Γιουγκοσλαβία. Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις από την εποχή των Βαλκανικών πολέμων μέχρι σήμερα, το μόνο που κατάφεραν ήταν να χειροτερέψουν το πρόβλημα γιατί και αυτές είχαν σαν στόχο να τραβήξουν τις γραμμές των συνόρων με βάση τα δικά τους συμφέροντα.

Η διαμάχη στη Κύπρο

Παρόμοιοι λόγοι καθόρισαν και την διαμάχη στη Κύπρο. Η κινητήρια δύναμη της σύγκρουσης ήταν ο αναπόφευκτος στον καπιταλισμό ανταγωνισμός ανάμεσα στους ελληνοκύπριους και έλληνες καπιταλιστές από την μια και τους τουρκοκύπριους και τούρκους καπιταλιστές από την άλλη, για την πολιτική και οικονομική κυριαρχία πάνω στο νησί. Η κάθε πλευρά ήθελε να τραβήξει τα δικά της σύνορα αδιαφορώντας για τις επιθυμίες του πληθυσμού που άνηκε στην άλλη εθνότητα.

Οι άρχουσες τάξεις και των δυο πλευρών χρησιμοποίησαν τις πιο άγριες μεθόδους, καταπίεση, σφαγές, εθνικό ξεκαθάρισμα για να πραγματοποιήσουν τις επιδιώξεις τους. Τέτοιες μεθόδους χρησιμοποίησε η τούρκικη άρχουσα τάξη το '74, και με τέτοιες μεθόδους κατάφερε η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη να έχει το πάνω χέρι από το '60 μέχρι το '74.

Οι μεγάλες και μικρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που επέβαιναν, η καθεμιά για το δικό της συμφέρον, διαμόρφωναν μια σύγκρουση που είχε ήδη την δική της δυναμική.

Η εθνική διαμάχη στη Κύπρο στηρίχτηκε στην οικονομική και κοινωνική ανισότητα που υπήρχε ανάμεσα στις δυο κοινότητες και που εμφανίζονταν σαν εθνικό χαρακτηριστικό. Κάτι που καθόριζε τους τουρκοκύπριους σαν τους μαύρους της Κύπρου που έκαναν τις χειρότερες δουλειές, δεν είχαν καμιά δυνατότητα να αναπτυχθούν και αντιμετώπιζαν την περιφρόνηση της κυρίαρχης εθνότητας, των ελλήνων της Κύπρου.

Αυτός ο ανταγωνισμός ήταν που εκφράστηκε σαν εθνική διαμάχη και συνέβαλε πάνω από όλα στο να αναπτυχθεί ο εθνικισμός σε όλες τις τάξεις της κοινωνίας.

Διεθνισμός

Όμως η δυνατότητα των εθνικιστών ηγετών να τραβούν την εργατική τάξη με το μέρος τους δεν είναι κάτι το σταθερό και το μόνιμο. Η εργατική τάξη μαζί με την εθνική συνείδηση που της καλλιεργούν έχει και την ταξική και δημοκρατική συνείδηση. Ποια θα επικρατεί κάθε φορά εξαρτάται από το επίπεδο της ταξικής πάλης.

Σε ομαλές εποχές για τον καπιταλισμό, το σύστημα μπορεί να δίνει κάποια λίγα για να στηρίζει τον μύθο ότι όλοι ανήκουμε στην ίδια «ομάδα» και ωφελούμαστε από το έθνος. Σε συνθήκες κρίσης όμως όταν αρχίζουν οι απολύσεις, τα παγώματα των μισθών τα κλεισίματα, οι ιδιωτικοποιήσεις και οι περικοπές των κοινωνικών παροχών, δύσκολα πείθουν τα επιχειρήματα ότι όλοι μέσα στο ίδιο καζάνι βράζουμε. Τότε φαίνεται ότι άλλοι βράζουν μέσα στο καζάνι και άλλοι τρωνε μέσα από το καζάνι.

Όταν η εργατική τάξη αρχίζει να κινείται και να παλεύει για τα συμφέροντα της τότε αρχίζει να ξεφορτώνεται τις αυταπάτες για το «κοινό συμφέρον» ολόκληρου του έθνους. Μέσα από τις εμπειρίες των αγώνων της μαθαίνει ποιοι είναι οι σύμμαχοι της και ποιοι οι εχθροί της. Δύσκολα θα μπορούσε σήμερα ο Λόρδος να πείσει τους ξενοδοχοϋπαλλήλους του μετά από πέντε μήνες απεργίας ότι έχουν όλοι κοινά συμφέροντα και ανήκουν στην ίδια «ομάδα». Ακόμη οι εμπειρίες των εργατικών αγώνων της δεκαετίας του '40 έχτισαν την ταξική ενότητα ελλήνων και τούρκων εργατών που μέχρι σήμερα εμπνέει τους ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους αντισωβινιστές.

Αυτό όμως δεν φτάνει από μόνο του για να ξεφορτωθεί η εργατική τάξη τον εθνικισμό. Χρειάζεται να υπάρχει η επαναστατική οργάνωση να προβάλει τον διεθνισμό. Να δείξει ότι διεθνισμός σημαίνει πρώτα και κύρια παλεύω ενάντια στον εθνικισμό της δικής μου πλευράς. Σημαίνει την υπεράσπιση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση των εθνοτήτων που καταπιέζει το δικό μου κράτος. Οι Μαρξιστές δεν δέχονται την καταναγκαστική επιβολή «υπερεθνικών» λύσεων από τα πάνω. Αντίθετα, υποστηρίζουν μόνο την εθελοντική συνένωση των εργατών μέσα από το ξεπέρασμα της εθνικιστικής δυσπιστίας. Μια τέτοια εμπιστοσύνη μπορεί να καταχτηθεί μόνο όταν οι εργάτες του κράτους που καταπιέζει παλεύουν για το δικαίωμα της εθνότητας που καταπιέζεται, μέχρι και του δικαιώματος απόσχισης στο βαθμό που θα το θέλουν.

Μια τέτοια διεθνιστική πολιτική ήταν που έλειψε από την Κύπρο και άφησε τον δρόμο ανοιχτό στους εθνικιστές να προκαλέσουν τους πολέμους και τις καταστροφές που γνώρισαν οι εργαζόμενοι των δυο κοινοτήτων τα τελευταία πενήντα χρόνια.

Ντίνος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Το Δικαστήριο Κρατικής Ασφαλείας της Τουρκίας καταδίκασε τον Αμπτουλάχ Οτσαλάν, τον ηγέτη του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος (PKK) σε θάνατο. Από την πρώτη στιγμή που ο Οτσαλάν έπεσε στα χέρια της τουρκικής αστυνομίας κανένας δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι αυτή θα ήταν η ετυμηγορία της "ανεξάρτητης" δικαιοσύνης. Το σοβινιστικό παραλήρημα που καλλιεργήθηκε από το τουρκικό κράτος και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης απέκλεισαν από την αρχή ακόμα και την παραμικρή δυνατότητα μιας "τίμιας δίκης".

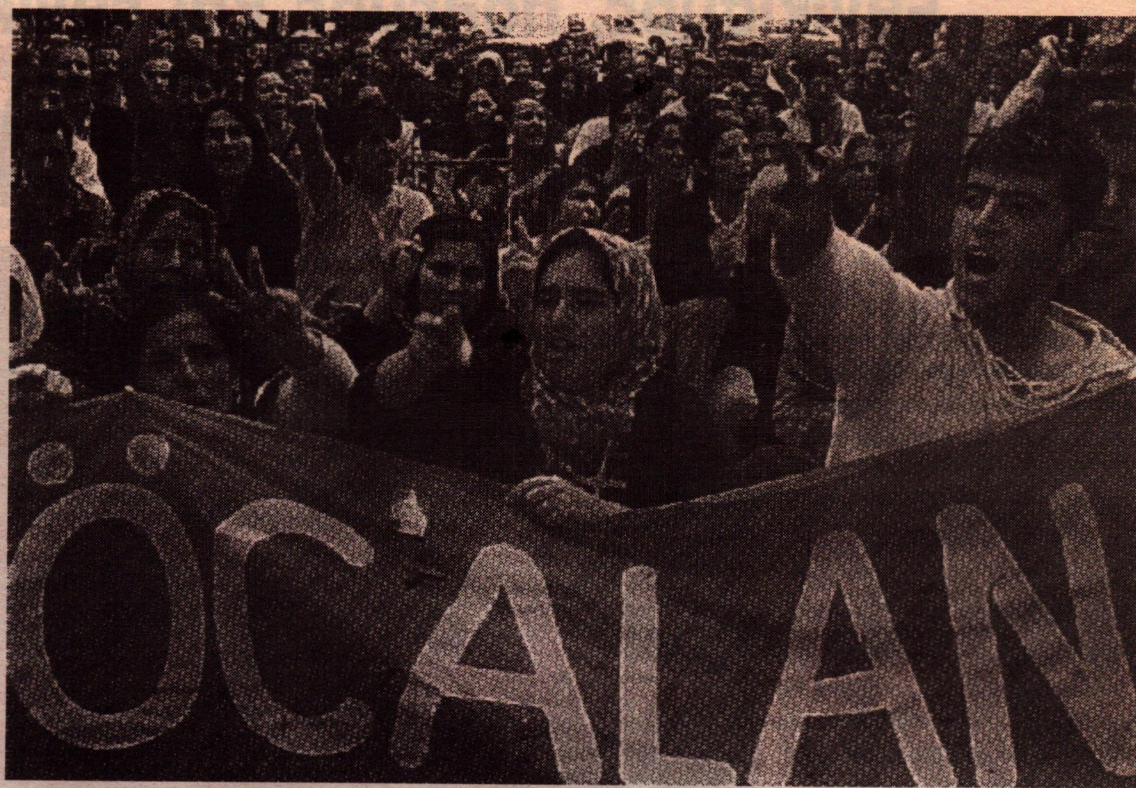

Λευτεριά στον Οτσαλάν

Πίσω από τους πανηγυρισμούς, όμως, για τη "μεγάλη νίκη" η άρχουσα τάξη της Τουρκίας βρίσκεται σήμερα μπροστά σε ένα πρόβλημα που δεν ξέρει πώς να το αντιμετωπίσει. Ακόμα και ο πιο χοντροκέφαλος στρατοκράτης ξέρει ότι η εκτέλεση της θανατικής καταδίκης δεν πρόκειται να λύσει κανένα πρόβλημα. Το PKK δεν έχει συντριβεί και εξακολουθεί να είναι σε θέση να εμπλέκει τον τουρκικό στρατό σε έναν μόνιμο πόλεμο που δεν αφήνει στην οικονομία καμιά δυνατότητα να ανασάνει. Και φυσικά τα 15 εκατομμύρια των καταπιεσμένων και στερημένων από κάθε εθνικό δικαίωμα Κούρδων της Τουρκίας δεν πρόκειται να εξαφανιστούν είτε κρεμαστεί είτε δεν κρεμαστεί ο Οτσαλάν.

Στην ουσία αυτό ακριβώς ήταν που είπε και ο ίδιος ο Οτσαλάν στην απολογία του. Υποστήριξε ότι η μόνη λύση είναι η ειρηνική και ελεύθερη συνύπαρξη τόσο των Κούρδων όσο και των Τούρκων σε μια δημοκρατική Τουρκία. Τα ΜΜΕ -και κομμάτια της αριστεράς- χαρακτήρισαν αυτή την στάση του σαν "δειλία", σαν μια προσπάθεια να σώσει τη ζωή του.

Πραγματικοί υπεύθυνοι

Στην πραγματικότητα ο Οτσαλάν προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τη δίκη του σαν ένα ακόμα βήμα για να φέρει το τουρκικό κράτος στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Αυτό δεν είναι κάτι νέο για το PKK. Από το 1993, όταν κήρυξε την πρώτη από τις τρεις μονομερείς "ανακωχές" (που το τουρκικό κράτος τις αγνόησε προκλητικά) το PKK έχει εγκαταλείψει την ιδέα του ανεξάρτητου Κουρδιστάν και έχει κινηθεί στην κατεύθυνση μιας πολιτικής λύσης μέσα στα υπάρχοντα σύνορα της Τουρκίας. Είναι η ίδια κατεύθυνση που έχει επιλέξει η ΟΑΠ και ο Γιασέρ Αραφάτ στην Παλαιστίνη ή ο IPA και ο Τζέρι Ανταμς στην Ιρλανδία.

Οι ηγέτες της Δύσης -ανάμεσά τους και ο Σημίτης, είναι υπεύθυνοι γι' αυτή την εξέλιξη. Ήταν ακριβώς οι ίδιοι που πριν λίγους μήνες έσπρωχναν στην ουσία τον Οτσαλάν στα χέρια των διωκτών του, αρνούμενοι να του δώσουν πολιτικό άσυλο στις χώρες τους. Οταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το έδαφος της Συρίας ο Οτσαλάν χτύπησε την πόρτα της Ρωσίας, της Ιταλίας, της Κύπρου, της Ολλανδίας, της Ελλάδας... Η απάντηση που εισέπραξε από όλους ήταν η ίδια: "ανεπιθύμητος".

Η κυβέρνηση του Σημίτη προσπάθησε να κρύψει τις ευθύνες της με ψεύτικες δικαιολογίες ότι τάχα αν έδινε άσυλο στον Οτσαλάν θα προκαλούσε την Τουρκία και θα έβαζε σε κίνδυνο την ειρήνη. Στην πραγματικότητα, όμως, ο Σημίτης παρέδωσε τον Οτσαλάν στην Τουρκία όχι για να απομακρύνει τον πόλεμο αλλά για να τον φέρει πιο κοντά. Η μεταφορά του Οτσαλάν στην Κένυα, στο μεγαλύτερο σταθμαρχείο της CIA στην περιοχή, δεν ήταν "λάθος": ήταν μια καλά προετοιμασμένη προδοσία, που είχε σαν στόχο να απαλλάξει την ελληνική κυβέρνηση από ένα "πρόβλημα" και ένα "αγκάθι" στις σχέσεις της με το ΝΑΤΟ και να ανοίξει έτσι τον δρόμο για την ελληνική συμμετοχή στην επίθεση που σχεδίαζε εκείνες τις μέρες η Δύση ενάντια στη Σερβία.

Ψεύτικες ευαισθησίες

Αυτή η προδοσία της "σοσιαλιστικής" κυβέρνησης της Ελλάδας δεν είναι τυχαία. Στα λόγια οι σοσιαλδημοκράτες -και όλα τα άλλα κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς που υπόσχονται να αλλάξουν την κοινωνία μέσα από το κοινοβούλιο και τις σταδιακές αλλαγές- είναι όλο ευαισθησίες για τα "ανθρώπινα δικαιώματα", τον "σεβασμό της ελευθερίας των μειονοτήτων", την "αυτοδιάθεση των λαών" κλπ. Στην πράξη, όμως, αυτές οι ευαισθησίες θυσιάζονται πάντοτε στον βωμό του "ρεαλισμού", που δεν είναι άλλος από τον βωμό των συμφερόντων της άρχουσας τάξης της χώρας τους. Οταν διακυβεύονται συμφέροντα "της δικής μας άρχουσας τάξης", τα δικαιώματα των Κούρδων ή των Σέρβων πετιούνται στο καλάθι των αχρήστων.

Τα ίδια έκανε και η κυβέρνηση Κληρίδη. Με δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου καταδίκασε την θανατική ποινή στον Οτσαλάν με τη δικαιολογία ότι *«η Κύπρος έχει καταργήσει την θανατική ποινή και έτσι είναι αντίθετη στην επιβολή της στον Οτσαλάν»*. Ούτε λέξη για τον αγώνα των Κούρδων και για τα δικαιώματα τους.

Η συμπαράσταση στον αγώνα των Κούρδων δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια των Σημίτηδων, των Ζοσπέν ,των Ντ' Αλέμα, ή των Κληρίδηδων: είναι υπόθεση της ίδιας της εργατικής τάξης. Οι ζωές και οι ελευθερίες των εργατών στην Τουρκία, στο Κουρδιστάν, στα Βαλκάνια -παντού- δεν είναι "διαπραγματευτικά ατού" στους ανταγωνισμούς των αρχουσών τάξεων. Απαιτούμε όχι μόνο την "επ' αόριστο" αναστολή της εκτέλεσης του Οτσαλάν αλλά την άμεση απελευθέρωσή του. Απαιτούμε όχι μόνο την προστασία του Κουρδικού λαού αλλά την αναγνώριση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση για κάθε καταπιεσμένη μειονότητα. Οι εργάτες όλου του κόσμου είναι τα ταξικά μας αδέλφια -οι σύμμαχοί μας στον αγώνα μας για τον σοσιαλισμό.

Ανταπόκριση απο την Τουρκία

Οι εργάτες ξανά στους δρόμους

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο κατεβαίνουν, για μια ακόμα φορά, σε κινητοποιήσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο διεκδικούν αυξήσεις, σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και απόσυρση του αντισυνδικαλιστικού νομοσχεδίου που συζητείται αυτές τις μέρες στη βουλή.

Οι εκλογές και η ανατριχιαστική επιτυχία των φασιστών, που αναδείχτηκαν σε δεύτερο κόμμα, πάγωσαν για αρκετες βδομάδες το εργατικό κίνημα στην Τουρκία. Τώρα όμως οι εργαζόμενοι στο δημόσιο παίρνουν ξανά τη σκυτάλη των αγώνων στα χέρια τους.

Μια απο τις πρώτες κινήσεις της νέας κυβέρνησης ήταν να προσφέρει στους δημόσιους υπάλληλους «αυξήσεις 10-20%. Οπως ήταν φυσικό οι εργαζόμενοι εξαγριώθηκαν: ο πληθωρισμός τρέχει στην Τουρκία με ρυθμούς πάνω απο 50% το χρόνο. Η προσφορά της κυβέρνησης σήμαινε στην πραγματικότητα δραστική μείωση των μισθών.

Στα μέσα Ιούνη, δύο μήνες μετά τις εκλογές, η KESK, η συνομοσπονδία των σωματείων του δημόσιου τομέα, άρχισε να καλεί τα μέλη της σε δράση. Στις 15 Ιούνη χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι κατέβηκαν στους δρόμους της Αγκυρας, της Κωνσταντινούπολης, της Σμύρνης. Την ίδια μέρα οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, που ανήκουν και αυτοί στην KESK, διαδήλωναν έξω από τον κεντρικό σιδηροδρομικό στάθμο της Κωνσταντινούπολης ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του Νοσοκομείου των Σιδηροδρομικών που πρότεινε η κυβέρνηση. Εκατοντάδες εργαζόμενοι ενώθηκαν μαζί τους. Υστερα όλοι μαζί βάδισαν πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές μέχρι το βιομηχανικό προάστειο του Ισμιτ.

Απο τότε οι κινητοποιήσεις της KESK συνεχίζονται σχεδόν σε καθημερινή βάση. Στην αρχη οι συγκεντρώσεις ήταν μικρές, 2000 - 3000 στην Αγκυρα, 1000 - 2000 στην Κωνσταντινούπολη ομως μεγαλώνουν συνεχώς.

Εκτός απο τις αυξήσεις η KESK παλεύει και ενάντια στο «ψευτοσυνδικαλιστικό» νομοσχέδιο της κυβέρνησης - όπως το αποκαλούν οι εργάτες. Το νομοσχέδιο αυτό στην πραγματικότητα απαγορεύει σε τεράστια κομμάτια της KESK - πχ τους εργαζόμενους στην αμυντική βιομηχανία, τους εργαζόμενους στα δικαστήρια κλπ- την συνδικαλιστική οργάνωση. Αλλά για τους υπόλοιπους η συνδικαλιστική οργάνωση παραμένει τυπικό μόνο δικαίωμα αφού δεν θα έχουν ούτε το δικαίωμα της συλλογικής διαπραγμάτευσης ούτε το δικαίωμα της απεργίας. Η KESK έχει καταχτήσει στη πράξη αυτά τα δικαιώματα και τώρα το νομοσχέδιο προσπαθεί να τα πάρει πίσω.Γι αυτό και κάλεσε 24ωρη απεργία και διαδήλωση στην Αγκυρα στις 2 Ιούλη.

Ο αγώνας των εργαζομένων στο δημόσιο έχει τεράστια σημασία για ολόκληρο το εργατικό κίνημα στην Τουρκία. Μπορεί να βάλει φρένο στις επιθέσεις της κυβέρνησης ενάντια στην έργατική τάξη και ταυτόχρονα να σπάσει το κλίμα «της αδυναμίας» πού έχει κυριαρχήσει μετά την σύλληψη του Οτσαλάν και τα αποτελέσματα των εκλογών.

Ali Safet, εφημερίδα Sosyalist Isci